

# என் தேவதை சொன்னாள்

தேவதை  
சொன்னாள்

2 புத்தகங்கள்

படருக்கோட்டை  
பிரபாகர்

விலை ₹ 15/-





1



நடு ராத்திரியில் திடீரென்று தூக்கம் கலைந்து போவது ஒரு பெரிய அவஸ்தை. இந்த வாரத்தில் இது மூன்றாவது தடவை. கொசுக்கடி, கரண்டி கட்டி, தெருவில் தூரமாக இரண்டு நாய்களின் சண்டை, மலையின் விளிம்புக்குத் தூரத்தப்படுகிற. கெட்ட கனவு இப்படி ஏதாவதொன்று காரணமாகி விடுகிறது.

பின் அலாரம் டைம் பீஸில் ரேடியம் முள்களின் நிலை வைத்து ரெண்டே கால் அல்லது மூணே கால் என்று உத்தேசிக்க முடிகிறது. கொஞ்ச விநாடிகளுக்குப் பிறகு முடிகிற ஊதுபத்தியின் கடைசி புகை விலகி மௌன மாவது போல தூக்கக் கலக்கம் போய் ரொம்ப விழிப்பாகி விடுகிறது.

அசாத்திய விழிப்பில் மெல்லிய நீலநிற இரவு விளக்கின் சன்ன வெளிச்சம் கூடப் பெரிதாகப் படுகிறது. ஃபேனுக்குப் போல இரவு விளக்கும் கூட ரெகுலேட்டர் இருந்தால் இன்னும் குறைக்கலாம் போலத் தோன்றுகிறது. அலாரம் டைம்பீஸின் டிக் டிக் டிக் டிக் பிரதான தாள லயமாகிறது. சுழல்கிற ஃபேனின் சப்தம் சுருதி என்றால் ஜன்னல் வழியாக வருகிற சில்வண்டுகளின் சப்தம் கோரஸ் வயலினாகக் கொள்ளலாம்.

மார்பின் மேல் கிடந்த நிர்மலாவின் பிஞ்சுக்கையை எடுத்து வைத்து விட்டு, போர்வையை விலக்கி எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டு சில விநாடிகள் பிளாங்காக மாதவியைப் பார்ப்பேன்.

அஞ்சரை அடி அகலக் கட்டிலில் இரண்டு குழந்தைகளும் புரண்டு விழுந்துவிடக் கூடாதென்று ஒரு எல்லையில் நான். ஒரு எல்லையில் மாதவி. தூங்குவதில் கூட அவளிடம் ஒரு டிஸிப்ளின் இருக்கும். ஜிப் வைத்த நைட்டி அணிந்து, காலின் கொலுசுக் கூட தெரியாமல் சீர் செய்து மல்லாந்து படுத்துக் கொண்டாள் என்றால் காலை வரை அதே பொசிஸன் தான். புரளல் கிடையாது. தலையைக் கலைத்துக் கொள்வதில்லை. பின்னல் நசுங்கி சப்பையாகிவிடக் கூடாதென்று தலைக்கு பின்னால் அதைத் தனியாக எடுத்து வைத்துக் கொண்டு படுக்கின்ற லாகவம் இந்த ஒன்பது வருடங்களில் ஒரு முறை கூட மாறினதில்லை. ஆக்ஷன் ரீப்ளே மாதிரி அவள் நடையில், அருகில் வந்து நிற்பதில், முகம் நிமிர்த்திப் பார்ப்பதில்,

ஆமோதித்துத் தலையைசைப்பதில், கொஞ்சமாக சிரிப்பதில் என்று எல்லாமே கம்ப்யூட்டர் மூலம் அமைக்கப்பட்ட சிஸ்டம் போல, மாற்றமே இருந்ததில்லை.

எனக்கு இந்த மாதிரி எல்லைகளேக் கிடையாது. அலுப்பாக இருந்தால் சிலசமயம் பேண்ட்டிலிருந்து லுங்கிக்குக்கூட மாறாமல் அப்படியே படுத்து விடுவேன். சிலசமயம் கட்டிலில், வெயில் காலமாய் இருந்தால் மொட்டை மாடியில், சிலசமயம் ஸோபா செட்டில் கூட.

திவ்யா அப்படியே மாதவியைக் கொண்டிருந்தாள். பல் துலக் காமல் காபி சாப்பிடுவதில்லை. சுவாமி கும்பிடாமல் விழுதி வைத்துக் கொள்ளாமல் டிபன் சாப்பிடுவதில்லை. ஷு கழற்றி அதில் உள்ள மண்ணெல்லாம் தட்டி எடுத்து அதன் ஸ்டாண்டில் வைத்து விட்டுத்தான் அறைக்குள் வந்து ஸ்கூல் யூனிஃபார்மைக் கழற்றுவாள்.

“திவ்யா, இன்னைக்கு உனக்கு ஹோம் வொர்க் நிறைய இருக்கு. நாளைக்கு வேற டெஸ்ட் இருக்கு. அதனால் ஆறு மணி வரைக்கும் தான் விளையாடணும். அப்புறம் படிக்க உக்காந்துடணும்” என்று அம்மா சொன்னால் சரியென்று தலையாட்டிவிட்டுப் போகிறவள் சரியாக ஆறுமணிக்கு பக்கத்து வீட்டிலிருந்து விளையாடி முடித்துத் திரும்பி விடுவாள்.

அதே வார்த்தையைத் தான் மாதவி நிர்மலாவிடம் சொல்லி யிருப்பாள். அவளும் ‘சரிம்மா’ என்றுத் தலையாட்டி விட்டுத் தான் போயிருப்பாள். ஆனால் ஏழு மணியானாலும் வரமாட்டாள். மூன்று முறை குரல் கொடுத்தும் ‘இதோ வந்துட்டேன்’ என்று பதில் மட்டும் வரும். பிறகு மாதவி புயல் மாதிரி சென்று சத்தம் போட்டுத் திட்டி இழுத்துக் கொண்டு வர வேண்டும்.

நடுவில் நான் புகும் கட்டம் இது. நாடகத்தில் ஒரு பாத்திரத்திற்கு மட்டும் வசனமே இல்லாமல் நிறுத்தி வைக்க முடியாதென்பதால் நடுநடுவில் ‘அதெப்படி சரியாகும்?’ ‘நீங்க என்ன தப்பாவா சொல்லப் போறீங்க?’ ‘நீங்க எப்பேற்பட்டவரு....’ இந்த மாதிரி எப்பவாவது வசனம் கொடுப்பார்கள் அந்த மாதிரி குடும்பத் தலைவன் பேசாமல் இருப்பதா என்று....

“விளையாடற குழந்தையை ஏன் இப்படி பாதியிலே இழுத்துட்டு வாரே? படி, படின்னு வற்புறுத்தாதே. நம்ம பிள்ளைங்க நல்லாத்தான் படிக்கிறாங்க. நீ வற்புறுத்தி கையில் புத்தகத்தைக் கொடுத்தாலும்



அவளுக்கு புத்தி விளையாட்டில் இருந்திச்சுன்னா படிப்பு எப்படி ஓட்டும்?" என்று சொல்லி வைத்தால்...

உடனே சுள்ளென்று பதில் வரும்

"விளையாட வேணாமனு யார் சொன்னாங்க. ஒரு லிமிட் இல் லையா? திவ்யா சொல்ற பேச்சைக் கேக்கறாளா இல்லையா? இவ ளுக்கு மட்டும் என்ன வந்திச்சி? என்ன ரேங்க வாங்கியிருக்கான்னு தெரியுமா? ஆறாவது ரேங்க. நான் எதாச்சும் சொன்னா நடுவுல புகுந்து நீங்க அவளுக்கு செல்லம் கொடுத்து சப்போர்ட் பண்ணறதால அவ என் வார்த்தையை மதிக்கவே மாட்டேங்கறா. ஏய்! புத்தகத்தை மூடி வெச்சிட்டு பக்கத்து வீட்டுக்கு போய் விளையாடு. ஆள் பத்தலைன்னா உங்கப்பாவையும் கூட்டிட்டு போ. அவங்க வீட்ல படுத்துக்கணும்னு எப்ப வாசக்கதவை மூடறாங்களோ அது வரைக்கும் விளையாடிட்டு வா. எனக்கென்ன? நாற்பத்தி அஞ்சாவது ரேங்க வாங்கு. எப்படியோ போ. நான் எதுக்கு லபோ திபோன்னு அடிச்சிக்கணும்? எந்திரிச்சி விளையாடப் போடன்னா!"

முழு நீளத்துக்கு சரப்பட்டாசு வெடித்தடங்கி விட்டு சமையல் கூட்டில் பாத்திரங்கள் உருண்டு கொண்டிருக்கும் போது

கொஞ்சம் மிரண்டு போன நிர்மலா என்னைப் பார்ப்பாள். நான் புன்னகைத்துக் கண்ணடித்ததும் அவளின் இறுக்கம் தளர்ந்து வாய்பொத்தி சிரிப்பை அடக்கிக் கொள்வாள் விஷமக்காரி

ஆனாலும் நிர்மலா கொஞ்சம் பிடிவாதம் தான். என்ன தான் குளிர் காலமாக இருந்தாலும் கழுத்துவரை வுல்லன் போர்வை கொண்டு போர்த்தி உறங்கினாலும் ஒண்ணாம் நம்பரில் வைத்தாவது ஃபேன் சுழன்றாக வேண்டும். அவளுக்கு. அவள் தூங்கி விட்டாளா என்று துப்பறிந்து ஃபேன் சுவிட்சைக் கொக் சத்தமில்லாமல் ஸ்லோ மோஷனில் அணைத்தாலும் கூட முகத்தில் சில்லென்று காற்றின் தொடுகை நிற்பதை உணர்ந்து எழுந்து உட்கார்ந்து கண்ணீரே வரா மல் அழுவாள்

திவ்யா இந்த மாதிரி சின்ன விஷயங்களில் எல்லாம் பிடிவாதம் பிடிப்பதில்லை. "ஃபேன் போடலாமா?" "சரி!" "ஃபேன் அணைச் சிடலாமா?" "சரி!" "நேரமாச்சு, ஷூவுக்குப் பாலீஷ் போடலை." "பர வால்லை." "அப்படியே போட்டுக்கிட்டுப் போயிடறியா?" "சரி!" "பிஸ்கெட் தீர்ந்து போச்சுமமா. நாளைக்கு வாங்கித் தரட்டுமா?" "சரி"

அவள் பிடிவாதங்கள் ஆக்கப்பூர்வமான வேறு சில விஷயங் களில்!

"டாடி, நம்ம ஸ்டீட்டிலயே மியூசிக் டிச்சர் இருக்காங்க. பார்க்கி அவங்க கிட்ட கர்நாடிக் மியூசிக் கத்துக்கறா நானும் கத்துக்கறேன் டாடி. ப்ளீஸ்...."

அந்த ப்ளீஸில்உள்ளக் கொஞ்சலும் குழைவும் ராகமும் இதை யெல்லாம் விட தோள்பட்டை மேல் இரண்டு கைகளையும் கோர்த் துப் பிடித்துத் தொங்கியபடி கேட்கும் உரிமையும் எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்

எட்டு வயதிலேயே கொஞ்சம் பொறுப்புணர்ந்து பேசுவாள்

"புதுசா ஒரு பென்சில் பாக்ஸ் இப்பன்னா இப்பவே வாங்கித் தந்தாத்தான் நான் ஸ்கூலுக்குப் போவேன்." என்று நிர்மலா ரிக்கஷா வர இன்னும் பத்து நிமிடங்கள் இருக்கும் போது அடம் பிடிக்கையில்

"வாங்கித் தராதிங்க டாடி. இவளை யாரு ஸ்கூல்ல கோலெசா தொலைக்கச் சொன்னது? ரெண்டு நாள் கழிச்சு வாங்கிக் கொடுத்தாதான் பொறுப்பா வெச்சிப்பா." என்று நியாயம் சொல்கிற பக்குவம் எப்படி இவளுக்கு வந்தது என்று எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும்

ஆனால் மாதவியைப் புரிந்து கொள்ள முடியாத சந்தர்ப்பங்களில் இதுவும் ஒன்று

இன்னும் ஷேவிங் செய்து கொள்ளாமல் பிசினைஸ் லைனில் ஷேர்களின் விலைகளை கண்ணாடி அணிந்து நுணுகிப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் என்னிடமிருந்து பேப்பரைப் பிடுங்கி வைத்துக் கொள்வாள். "குழந்தைங்க ஸ்கூலுக்குப் புறப்படணும். சின்னவ பிடிவாதம் தான் உங்களுக்குத் தெரியுமில்ல? அடி வாங்கினாலும் அழுது அழிச்சாட்டியம் பண்ணுவாளே ஒழிய, நகர மாட்டா. சட்டையைப் போட்டுட்டுப் போய் ஒரு பென்சில் பாக்ஸ் வாங்கிட்டு வந்து கொடுத்துடுங்க."

"எட்டரை மணிக்கு சலூனைத் தவிர எந்தக் கடையும் திறந் திடுங்க மாட்டான் மாதவி" என்று நான் சொல்லி முடிப்பதற்குள் என் சட்டையும் ஸ்கூட்டர் சாவியும் கொண்டு வந்து வைத்துவிட்டு குழந்தைகளின் டிபன் பாக்ஸ்களுக்குள் மதிய சாப்பாட்டை அடைக் கிற வேலைக்குப் போய்விடுவாள் தலைவி.



நாடகத்தில் சிலருக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் பாத்திரமாக அமைகிறது. சிலருக்கு கொடுக்கப்படுகிற பாத்திரமாக அமைகிறது நான் தான் இளவரசன் என்று சொல்லி அந்தப் பிரதான பாத்திரத்தை எடுத்துக் கொள்ள டீமில் ஒருவன் அழகாக இருக்க வேண்டும். அல்லது காசு போடுகிறவனாக இருக்க வேண்டும். பள்ளி வாழ்க்கை கிரிக்கெட்டில் ஸ்டெம்ஸ் பேட் காசு போட்டு வாங்கியவன் மட்டும் இரண்டு மூன்று அவுட் ஆகிற சலுகை வழங்கப்படுவது போலத்தான் இதுவும். நான் தான் இந்த நாடகத்தில் சிப்பாய் என்று எவனும் கண்கள் பளபளக்க கேட்டு வாங்கிக் கொண்டு பராக் பராக் சொல்லத் துடிக்க மாட்டான். கோபாலகிருஷ்ணா, நீதான் இதில் சிப்பாய் என்று திணிக்கப்படுகிறது. அந்த கோபாலகிருஷ்ணன் புதியவனாக, ஏதாவது சான்ஸ் கிடைக்காதாவென்று நூறு தடவை தேடி வந்தவனாக இருப்பான்

என் வாழ்க்கை நாடகத்தில் நான் இளவரசனா? சிப்பாயா? எடுத்துக் கொண்டதா? கொடுக்கப்பட்டதா? திட்டமிட்டதா? திணிக்கப்பட்டதா? இஷ்டப்பட்டதா? ஏற்றுக் கொண்டதா?

தூக்கம் முற்றிலும் கலைந்து விட்டிருக்க கட்டிலை விட்டு எழுந்தேன். பெட்ரூமை விட்டு வெளியே வந்து ஹாலில் இருட்டில் உத்தேசமாய் சுவரில் தடவி சவிட்ச் போட்டு சமையலறைக்குள் சென்று தண்ணீர் எடுத்துக் குடிக்கையில் அது உணவுக் குழாயில் இறங்குகிற சப்தம் கூடக் கேட்டது.

ஹாலை ஓட்டி எட்டடிக்கு நான்கடி ஒரு சிட் அவுட். பால்கனி மாதிரி உள்ள இடத்தின் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு முகத்தில் காற்றின் அறையை வாங்குவது இதமாயிருந்தது.

பிரம்பு சேரில் உட்கார்ந்திருந்த வெள்ளைப்பூனை என் திடீர் வருகையை எதிர்பார்க்காமல் பதறி ஓடி பக்கத்து வீட்டு சன்னேடியில் தாவி ஓடி காணாமல் போனது. தூங்கிக்கொண்டிருந்ததோ என்னவோ எழுப்பித் தொலைத்து விட்டேன். பாவம், இந்த ராத்திரியில் அது மிச்சத் தூக்கத்தைத் தொடர, ஒரு தோதான இடம் தேடியாக வேண்டும்.

நான்காவது மாடியிலிருந்து பார்ப்பதால் மரங்களின் உச்சந்தலைகள் தான் தெரிந்தன. ஸோடியம் வேபர் வெளிச்சத்தில் நனைந்த சாலையில் எந்த நடமாட்டமும் இல்லை. அபார்ட்மெண்ட்ஸ் கட்டிடத்தின் வாசல் கேட் அருகில் வாட்ச்மன் வாயில் சிகப்புப்

புள்ளி தெரிந்தது. அவன் யாரிடமோ பேசிக் கொண்டிருந்தது. சன்னமாகக் கேட்டது. பக்கத்து பில்டிங் வாட்ச்மேனிடம் பேசிக் கொண்டிருக்கலாம்

அமைகிற எல்லைக்குள்தானே மனிதன் புழங்க முடிகிறது. ஆசைகளுக்கும், யதார்த்தங்களுக்கும் பெரும்பாலான சமயங்களில் ஒற்றுமை இருப்பதில்லை. தினம் ஒரு காரில் வருகிற பணக்கார மனிதர்களை நண்பர்களாக அடைய வேண்டுமென்றால் என்ன தகுதி வேண்டும்? அதே அளவு அந்தஸ்து! ஐந்தாயிரம் சம்பளம் பள்ள சலுகைகள் வழங்கப்படும் உதவி மாணேஜர் ஒருவருக்கு வழங்கப்படுகிற அலுவலகச் சூழ்நிலையில் தினமொரு கார் நண்பன் எங்கிருந்து வருவான்? 'இருபத்தெட்டு லட்சம் ஆச்சங்க. ஒரே செக்ஸ் செட்டில் பண்ணேன். அடுத்தவாரம் ஸ்விட்ச்லாந்த் போறேன்' என்கிற வாக்கியங்களா காதில் விழும்?

'என்ன சார் காபித்துள் விலையைப் பார்த்தீங்களை? மளிகை கடை பில்லுல ஹையஸ்ட் வேல்யூ அதுதான் இப்போ...' 'அஞ்சிலிட்டர் மொத்தமா பெட்ரோல் போட்டிங்கன்னா கொஞ்சம் எகனாமிக்லா வரும்...' 'ஃபாரிங் சென்ட்னு சொல்லி வித்து ஏமாத்திட்டான் சார். முப்பத்தஞ்ச ரூபா தண்டம்!...' 'லோன் வேணும் குறைஞ்ச வட்டியில் எங்க கிடைக்கும் சொல்லுங்க...' 'இங்கே எதுக்கு அநாவசியமா ஃபோன் கத்துது? கரண்ட் ஒரு யூனிட் எவ்வளவு தெரியுமா?...' இப்படித்தானே வாக்கியங்கள் எல்லாத்திசைகளிலிருந்தும் மோதும்?

சமூக வாழ்வென்பது அனுசரித்தேயாக வேண்டிய ஒன்று. சிங்கம் இருக்கிற சர்க்கஸ் வளையத்தில் தள்ளப்படுகிற ரிங் மாஸ்டர் கையில் சாட்டை எடுக்கவில்லையென்றால் சிங்கம் கடித்துவிடும். என்கிற சூழ்நிலையில், 'என்னய்யா சிங்கத்தை மேய்க்கிற வேலை!' என்று அவன் அலுத்துக் கொண்டால் என்ன ஆகும்? சிங்கத்திற்கு ஃபுல் மீல்ஸாகி விடுவான். எனவே அலுப்பை கழற்றி வைத்துவிட்டு சாட்டையைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு சிங்கத்தை அடக்கி கைத் தட்டல் வாங்குவது நோக்கம் மட்டுமல்லாமல் உயிர் செயலாகி விடுகிறதே

அந்த ரிங் மாஸ்டர் சின்ன வயசிலிருந்தே நான் வளர்ந்து பெரிய வனானதும் ஒரு சர்க்கஸ் கம்பெனியில் சிங்கம் புலியை அடக்குகிற ரிங்மாஸ்டராக வேண்டும் என்று கனவு கண்டவனாக இருந்தால், பிரச்சினை இல்லை. ஒவ்வொரு ஷோவிலும் ஆனந்தமாகச் செய்வான்



பள்ளிக் கூடத்தில் டீச்சர், 'நீ பெரிவனானதும் என்னவா வரணும்னு ஆசைப்படறே?' என்று கேட்கும் போது டாக்டர், இன்ஜினியர் வக்கீல், சயின்டிஸ்ட், பணக்காரன், தொழிலதிபன், நடிகன், டைரக்டர் கவிஞன் இசையமைப்பாளன், எழுத்தாளன், பத்திரிகையாளன் தாண்டி எவனாவது சர்க்கசில் ரிங் மாஸ்டராகணும் என்று சொல்லி யிருப்பானா?

சரி அதுவாவது வித்தியாசமான வேலை.

யாராவது எழுநூறு ரூபா சம்பளத்தில் ஒரு கிளார்க் வேலை செய்வறவனா, லட்சம் லட்சமா சம்பார்க்கிற வக்கீல்கிட்ட சதா திட்டு வாங்கற ஒரு குமாஸ்தாவா, ஊர் பூரா புகழற ஒரு நடிகனுக்கு சிகரெட் ஆஷ்ட்ரே சுமக்கற ஒரு எடுபிடியா, பிளாட்பாரத்தில் சாக்பீஸ்ல படம் வரைஞ்சு காசு சம்பார்க்கிற ஒவியனா, தள்ளு வண்டியில் சுக்குகாபி விக்கிறவனா, டைலர் கடையில் காஜா எடுக்கறவனா, ஹோட்டல்ல மெனு காட்டு நீட்டி ஆர்டர் எடுக்கறவனா வரணும் என்று யாராவது சொல்லியிருப்பானா? சொல்கிறானா? சொல்வானா?

எல்லோருக்குமே மஞ்சள் வெளிச்சத்தில் நனையத்தான் ஆசை. நூறில் ஒருவனாகத் தனித்திருக்கத்தான் எண்ணம். ஆனால் அந்த ஒரு புகழ் மனிதனுக்காக தொண்ணூற்றி ஒன்பது சாதாரண மனிதர்கள் அவசியமாகிறார்கள் அவன் தனித்துத் தெரிவதற்காக.

நான் அந்த ஒருவனா? இல்லை தொண்ணூற்றி ஒன்பதில் ஒரு வனா? தனித்து ஒருவனாக ஆசைப்பட்டு தொண்ணூற்றி ஒன்பதில் ஒருவனாக வாழ்ந்து கொண்டு....தவறு! கொடுக்கப்பட்ட பாத்திரத்தை ஜாக்கிரதையாக கண்ணாடிப் பாத்திரம் மாதிரி சுமந்து கொண்டு.... அலுத்துப் போய் சாட்டையைச் சுருட்டி வைத்து விட்டு உட்கார்ந்தால் என்ன ஆகும்? ஒன்று சிங்கம் கடித்துவிடும். பழகின சிங்கம் போனால் போகிறதென்று கடிக்காமல் விட்டாலும் சர்க்கஸ் முதலாளி வேலையை விட்டு நிறுத்தி விடுவான். அதற்கு முன்பாக காசு கொடுத்து சர்க்கஸ் பார்க்க வந்தவன் எல்லாம் கல்லால் அடிப்பான்.

சிங்கம் கடிக்கக் கூடாது.

முதலாளி வேலையை விட்டு நிறுத்தக் கூடாது.

ரசிகர்கள் கல்லால் அடிக்கக் கூடாது.

அதற்கு நான் சோம்பி உட்காரக் கூடாது. சாட்டையைச் சுருட்டக்

கூடாது. அதைச் சுழற்றியடித்து கம்பீரமாக கர்ஜிக்கும் சிங்கத்திடம் அதை விட சத்தமாகக் கத்தி அதட்டி உட்கார வைத்து கைத்தட்டல் வாங்க வேண்டும்

கைத்தட்டல் என் நோக்கமா, அது என்னை சந்தோஷப்படுத்துகிறதா என்பதெல்லாம் யாருக்கும் அக்கலையில்லாத விஷயம்

அர்த்த ராத்திரி தூக்கமில்லா சமயங்களில் மட்டும் நான் வேறு ஆசாமி மாதிரி எனக்கேத் தெரிகிறேன். இந்த மாதிரி எனக்குள் இருக்கும் என்னை கூறு போட்டுப் பார்த்துக் கொள்ள இந்த மயான அமைதியும், தனிமையும் தூக்கமினமையும் உதவியாக இருக்கிறது

விடிந்ததும் எனது பல் சக்கரங்கள் அதனதன் இடங்களில் சரியாகப் பொருத்திக் கொண்டு சுழற்சி துவங்கி விடுகிறது. சுழற்சியின் வேகத்தில் சிந்தனையாவது யோசனையாவது? சாவி கொடுக்கப் படுவதால் கடமையாகச் சுழல்கிற கெடிகார முட்களின் மூளை மட்டும் போதுமானதாக இருக்கிறது. சுழற்சி வேகத்தில் இந்த விசனத் துடன் புலம்புகிற உள் ஆசாமி காணாமல் போய் விடுகிறான். அல்லது அப்படி ஒரு ஆசாமி இல்லவே இல்லை என்று தோன்றுகிறது

இந்த நெருத்திரி தனிமையில் என்னை அடித்துப் போட்டுவிட்டு அந்த ஆசாமி வந்துவிடுகிறான். முனிவன் மாதிரி சப்பணங்கால் போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டு சிஷ்யனுக்கு ஒரு உபதேசம் செய்வதைப் போல் என்னென்னவோ சொல்கிறான். நான் கை கட்டிகேட்டுக் கொள்கிறேன். பெரும்பாலும் அந்த ஆசாமி சொல்கிற எல்லாவற்றுக்கும் பூம்பூம் மாடு மாதிரி தலையாட்டிக் கொண்டே தான் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. 'நிறுத்துப்பா. போரடிக்குது என்று எழுந்து போக முடிவதில்லை. 'நோ. யுவர் ஆனர், நீங்கள் சொல்றது தப்பு' என்று எதிர்த்து வாதிடவும் முடிவதில்லை

சில சமயங்களில் அந்த ஆசாமி இண்டெர்வியூ மாதிரி கேள்வி கேட்பதும் உண்டு

"நீ யார்?"

"என் பெயரைக் கேட்கிறாயா?"

"உன் பெயர் என்ன?"

"சேது"

"சேது என்பது தான் நீயா?"



"இல்லை என்னை மற்றவர்களுக்கு அடையாளப்படுத்தும் பெயர் சேது"

"சரி எங்கே பிறந்தாய்?"

"தஞ்சை மாவட்டத்தில் பாப்பா நாடு என்னும் கிராமத்தில்"

"அப்பா அம்மா?"

"இருந்தார்கள், போய்ச் சேர்ந்து விட்டார்கள்"

"கூடப் பிறந்தவர்கள்?"

"ஒரு தங்கை மட்டும் ஒரு என்ஜினியரைக் கல்யாணம் செய்து கொண்டு ஆஸ்திரேலியாவில் இருக்கிறாள் மாதம் ஒரு முறை மெல்லிய காகிதத்தில் தான் புதிதாக வாங்கிய காரைப் பற்றி எழுதுகிறாள். லீவில் எப்போதாவது வரும்போது என் குழந்தைகளுக்கு வீடியோ கேம் பரிசளித்து என் குடும்பத்தை தன் மினி வீடியோ கேமிராவில் பதிவு செய்து கொண்டு விமானம் பத்திரமாக இறங்கியதென்று போனில் சொல்லுகிறாள். முட்டைக்கோஸ் வடை எப்படிச் செய்வதென்று நேரில் கேட்க மறந்து I.S.D கால் போட்டு பதினைந்து நிமிடம் என் மனைவியிடம் கேட்டுக் கொள்கிறாள்."

"எங்கேப் படித்தாய்?"

"ஐந்தாம் வகுப்பு வரை பாப்பாநாட்டிலேயே, வாத்தியார் சிவசாமியை நினைவிருக்கிறது. நாங்கள் வைத்த பெயர் அணிலு! முகம் அப்படி! கிளாசில் படிக்கிற நபர்களில் பாதிப்பேர் அவரிடம் டியூஷனும் படித்தாக வேண்டும். வீட்டிலும் ஜே ஜே என்று கூட்டம். அங்கேயும் லீடர் ஒருவன் பேசுபவர்களின் பெயர்களை லிஸ்ட் எழுதிக் கொடுத்து பிரம்படி வாங்கித் தருவான். டீம் பிரித்துக் கொண்டு வாத்தியார் வீட்டின் முருங்கை மரத்தில் ஏறி காய், இலை பறித்துத் தர வேண்டும். வெள்ளையடிக்க வேண்டும். சைக்கிள் துடைக்க வேண்டும். ஓடிப் போய் பொட்டுக்கடலை வாங்கி வரவேண்டும். திருத்துவதற்குப் பென்சில் கேட்டால் ஒரே நேரத்தில் நீட்ட வேண்டும்."

"ஐந்தாவதுக்குப் பிறகு?"

"பட்டுக்கோட்டை அரசினர் ஆண்கள் உயர்நிலைப் பள்ளி. அங்கே லெவன்த் வரைக்கும். பார்ப்பாநாடில் இருந்து பத்து கிலோ மீட்டர் இருக்கும் பட்டுக்கோட்டைக்கு டவுன் பஸ்ஸில் வந்து போவது ஒரு பெரிய அனுபவம் அதிலும் அரை பேண்ட்டிலிருந்து

முழு பேண்ட்டிற்கு மாறின காலகட்டம். என்னால் மறக்க முடியாத ஏராள சம்பவங்கள் நிகழ்ந்த பருவம். பட்டுக்கோட்டை அரசினர் பெண்கள் மேல்நிலைப் பள்ளிக்குப் போகிற மாணவர்களும், நாங்களும் ஒரே பஸ்ஸில் தான் போக வேண்டும். ஒரே பஸ்ஸில் தான் திரும்ப வேண்டும். அப்போது தான் என் வாழ்க்கையில் நுழைந்தான் பரணி.

"அது ஒரு தனிக்கதை. பள்ளிப் படிப்புக்குப் பிறகு சொல்"

"திருச்சி பிஷப் ஹீப்ர் காலேஜில் பி.எஸ்சி. கெமிக்ஸ்"

"அதுதான் நீ ஆசைப்பட்டதா?"

"இல்லை. அதுதான் எனக்குக் கொடுக்கப்பட்டது"

"நீ ஆசைப்பட்டதென்ன?"

"சில முன்னணி நடிகைகள் பேட்டிகளில் சொல்வதைப் போல் இருந்தாலும் நான் ஆசைப்பட்டது டாக்டராகத்தான்"

"காரணம்?"

"அந்த எண்ணத்தை எனக்குள் விதைத்தவர் கமலசேகர். அவர் ஒரு டாக்டர். பாப்பா நாடு சுகாதார மய்யத்தில் பணி புரிந்தவர். தவிர தனியாகவும் சின்ன கிளினிக் வைத்திருந்தவர் சிகப்பானவர். கண்ணாடி அணிந்தவர். புன்னகை மாறாதவர். அவரிடம் எனக்கு ரொம்பவும் பிடித்தது அந்தப் புன்னகைதான் எனக்குக் காய்ச்சல் என்றால் அப்பா அவரிடம் தான் அழைத்துச் செல்வார். நான் ஸ்டெத்தாஸ்கோப்பையே காதலாகப் பார்ப்பேன். என் பார்வையை படித்து ஸ்டெத் கழற்றி என் காதில் மாட்டி தன் நெஞ்சில் வைத்து இதயத்துடிப்பு கேட்கிறதா என்பார். அப்பாவிடம் அவர் மருத்துவ வாழ்வில் காப்பாற்றிய சில உயிர்களைப் பற்றி சொல்லும்போது எனக்கு அவர் கடவுளாகவே தெரிவார். வாழ்க்கையில் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் ஒரு ஆதர்ச நாயகன் இருப்பான். என் நாயகன் அந்த டாக்டர். அவரால் இன்ஸ்பைர் ஆகி என் கனவுகளில் நான் வெள்ளை கோட் போட்டு வாயில் பச்சைத் துணி கட்டி ஆப்ரேஷன் செய்ய ஆரம்பித்தேன்! 'கவலைப்படாதிங்க. உங்க பையன் பிழைச்சிட்டான்' என்று வசனம் பேசிக் கொள்ள ஆரம்பித்தேன். பள்ளியில் முதல் உதவி வகுப்பில் சேர முதல் ஆளாகப் பெயர் கொடுத்தேன். வியாதிகளைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்" என்று பதிப்பகம் வெளியிடும் புத்தகங்கள் எல்லாம் வாங்கிப் படிக்கத் துவங்கினேன்.



"சரி ஏன் டாக்டராகவில்லை? டாக்டர் சீட் வாங்குவதற்குரிய மார்க் வாங்கவில்லையா?"

"அதெல்லாம் வாங்கினேன். குடும்பத்தில் சூழ்நிலை மாறி விட்டது. என்னை டாக்டருக்குப் படிக்க வைப்பதாகத் தான் அதுவரை சொல்லி வந்தார் என் அப்பா. திடீரென்று அப்பாவுக்கும் சித்தப் பாவுக்கும் ஒரு சின்ன பிரச்சனையில் ஆரம்பித்து பெரிய தகராறு வந்து எங்கள் வீடு, வயல் எல்லாவற்றின் மீதும் தனக்கு பாத்யதை உண்டு என்று வீம்பாக கோர்ட்டில் வழக்கு போட்டு விட்டார் சித்தப்பா. சொத்துக்கள் யாவும் கோர்ட்டால் முடக்கப்பட்டன. பொய் வழக்கு என்றாலும் ஜெயிப்பதற்கும் எங்கள் சொத்துக்களை மீண்டும் அடைவதற்கும் நாங்கள் வக்கீல் வைத்து வழக்கை நடத்த வேண்டியிருந்தது. சொந்த வீட்டிலிருந்து வாடகை வீட்டுக்குத் தள்ளப்பட்டோம். வருமானத்தில் பெரும்பகுதி வழக்கு செலவுகளுக்குப் போனது. எப்போதும் சிரித்த முகத்தோடு இருந்த அப்பா சிடுசிடுப்பு மனிதரானார். வீட்டிலும் வெளியிலும் எப்போதும் எரிந்து விழுந்தார். நான் டாக்டருக்குப் படிக்க வேண்டும் என்கிற கோரிக்கையை வீட்டில் வைக்கக் கூட முடியாத டென்ஷன். சூழ்நிலை மீறி வைத்து விட்டு ஒரு வாரத்திற்கு திட்டு வாங்கினேன். 'சோத்துக்கு அரிசி கொடுத்த வயல் கோர்ட்டு இருக்குது. குடி இருந்த சொந்த வீடு கோர்ட்டு இருக்குது. நீ டாக்டருக்கு படிக்கிறது முக்கியமாகுடும்பச் சொத்தையும் மானம் மரியாதையையும் காப்பாத்தறது முக்கியமா?' என்றார் அப்பா. நியாயம்தான் என்றுப் பட்டாலும் என் ஏமாற்றம், எனக்கு கட்டி வைத்த கோட்டைகள் பீரங்கி வைத்துத் தகர்க்கப்படுவதை கண் முன்னால் பார்க்கும் கொடுமை தாங்காமல் அந்த கேடு கெட்ட சித்தப்பாவை கொலை செய்துவிட்டு ஜெயிலுக்குப் போய்விடலாமா என்று கூட ஒரு வெறி இருந்தது."

"அப்புறம்?"

"ஹெட் மாஸ்டரிடம் எல்லாம் சொல்லி அழுதேன். குடும்பம்தான் முக்கியம். மனதைத் தேற்றிக் கொள். ஏதாவது ஒரு டிகிரி படி என்றார். இயந்திர மனிதன் போல திருச்சி சென்று டிகிரி படித்தேன். வழக்கில் நாங்கள் தான் வென்றோம். எல்லா சொத்துக்களும் அப்பாவுக்குத் திரும்பக் கிடைத்தது. நஷ்டப்பட்டவன் நான்தான்"

"பிறகு?"

"கப்பல் சரியாக இருக்கும் வரைதான் அதன் மாலுமி கக்கான் பிடித்து திசையை தீர்மானித்து, வேகத்தை நிர்ணயித்து திட்டமிட்டபடி செலுத்த முடியும். கப்பல் உடைந்து சிதறி அந்த மாலுமிக்கு ஒரே ஒரு மரக்கட்டை மட்டும் கிடைத்து அதில் தொற்றிக் கொண்டானென்றால் திசை, வேகம், போய்ச் சேருமிடம் என்று எதையாவது அவன் முடிவு செய்ய முடியுமா? அங்கே தீர்மானிப்பவை அலைகள். காற்று, மரக்கட்டைப்பயணத்தில் தீவு தென்படலாம். திமிங்கலம் வரலாம். பாறை மோதலாம். கரையும் சேரலாம். எது நேர்ந்தாலும் அதில் அந்தப் பயணியின் பங்கு எதுவுமிருக்காது. கப்பலில் இருந்தவரை அந்த மாலுமி தானாக இசைபாடும் குயில், கட்டைக்கு வந்த பிறகு, யாராவது எடுத்து வாசித்தால் மட்டும் இசை தரும் புல்லாங்குழல். யாருமே தொடவில்லை. என்றால் அது வெறும் ஓட்டைகள் கொண்டதொரு மூங்கில் குச்சி மட்டுமே"

"இதில் நீ எதுவாக?"

"டாக்டராக வேண்டும் என்கிற கனவுகளோடு அதே முனைப்புடன் அந்த லட்சியம் நோக்கி என்னைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருந்த வரை நான் கப்பலில் இருந்த மாலுமி, இசைபாடும் குயில், அந்தக் கனவுகள் சிதைந்த பிறகு மரக்கட்டைப் பயணி வெறும் துவாரங்கள் மட்டும் கொண்ட மரக்குச்சி"

"சரி அது குச்சியல்ல, புல்லாங்குழல் என்று அடையாளம் கண்டு யாராவது எடுத்து வாசித்து இசை உருவாக்கினார்களா?"

"ஆமாம்"

"யார்?"

"பரணி"

இந்த இடத்தில் வழக்கமாக உள் ஆசாமி விசாரணையை நிறுத்திக் கொள்வான். ஒரு சில விஷயங்களில் வார்த்தைகளைவிட மௌனங்களுக்கு அர்த்தமும் வலிமையும் அதிகமென்பதை உணர்ந்தவன் என்பதால், என் மௌன எண்ண சஞ்சரிப்புகளில் என் அலைவரிசையில் அந்த ஆசாமியாலும் உலவுவது இயலுகிற விஷயமென்பதால்.

காற்று சற்று வேகம் கூட்டி வீசியதில் இலைகளின் சலசலப்பு சத்தம் அதிகமானது. தூரத்தில் ஒரு கார் ஹாரன் சத்தம் கேட்டது. வாட்ச்மேன் மற்றொரு பீடியோ, சிகரெட்டோ பற்ற வைத்துக் கொள்கிற தீக்குச்சி ஜுவாலை தெரிந்தது



எனக்கும் சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொள்கிற ஆசை ஏற்பட்டது. சிகரெட் படுக்கையில் ஹேங்கரில் தொங்கும் பேண்ட் பாக்கெட்டில் இருக்கிறது. யாரையும் எழுப்பாமல் எடுத்து வர வேண்டும். குறிப்பாக மாதவி எழுந்து விடக் கூடாது. பயமில்லை, விளக்கம் சொல்ல வேண்டும்.

"நடு ராத்திரி கோட்டான் மாதிரி எந்திரிச்சி உக்காந்துக்கிட்டு சிகரெட் பிடிக்கிறீங்களே, என்ன ஆச்சி உங்களுக்கு?" என்று தலையை சாய்ந்து என்னை என் மனநிலையை சந்தேகத்தோடு கேட்பாள். நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்ப்பாள். "பசிக்குதா? ஃபிரிஜ்ல பரெட் இருக்கு. எடுத்துத் தரட்டா?" என்பாள்

ராத்திரி படுத்தால் காலையில் எழுந்து கொள்வதுதானே உலக இயல்பு. இந்த மனுஷன் நடுராத்திரி பால்கனியில் சிகரெட் பிடித்து நின்றுகொண்டு இயல்புநிலை மீறி எங்கோ பார்ப்பதும், என்னவோ நினைப்பதும் சிரித்துக் கொள்வதும்...என்ன இது? கடவுளே...எதுவும் மந்திரிக்க வேண்டுமா? என்றெல்லாம் அவளுக்குள் ஓடும். அவள் தூக்கமும் கெடும்

"இல்லை மாதவி, எனக்கு இந்த அர்த்தராத்திரி தனிமை பிடிச்சிருக்கு. என்னடா திடுதிப்புன்னு தூக்கம் கலையுதேன்னு முதல்ல கவலையா இருந்திச்சு. இப்பல்லாம் எல்லாரும் தூங்கினதும் இந்த மாதிரி நடு ராத்திரில திடீர்னு தூக்கம் கலைஞ்சி விழிப்பு வரணும்னு ஆசையாக்கூட இருக்கு. இந்த சமயத்தில் மட்டும் தான் ஓரிஜினலா ஒரு நான் எனக்குள்ளே இன்னும் இருக்கிறதை உணர்றேன். சொல்ல முடியலைன்னாலும் எண்ணத்தில் என் ஓரிஜினல் கனவுகளை அசை போடறதில் ஒரு சந்தோஷம் இருக்குதும்மா - என்றெல்லாம் விளக்கம் சொன்னால் தெரியாத மொழியில் புத்தகம் கையில் வைத்துப் புரட்டுகிற ஒரு உணர்வுக்குத்தானே அவள் தள்ளப்படுவாள்? நடு ராத்திரி என்றும் பார்க்காமல் உடனே டெலிபோன் எடுத்துத் தன் டாக்டர் மாமாவுக்கு போன் செய்து, "கொஞ்சம் உடனே வர்றீங்களா மாமா?" என்றாலும் ஆச்சரியமில்லை

மெதுவாக படுக்கையறை வந்து ஓசைப்படுத்தாமல் என் பேண்ட்டிலிருந்து சிகரெட் பாக்கெட்டும் தீப்பெட்டியும் எடுத்து...

தீப்பெட்டி கை நழுவி கீழே விழுந்து கட்டிலுக்கு அடியில் போய் விட... நீல இரவு விளக்கைப் வெளிச்சம் போதவில்லை. அதைக்

கண்டுபிடிக்க, பெரிய விளக்கைப் போட்டு தீப்பெட்டி எடுத்துக் கொண்டு நிமிந்து மறுபடி அவசரமாக சுவிட்சை அணைப்பதற்குள்...

கண்களைச் சுருக்கியபடி விழித்துவிட்ட மாதவி, "என்ன பண்ணிங்க?" என்று கேட்டுவிட்டாள்

"இல்லை, ஒண்ணுமில்லை நீ படுத்துக்கோ மாதவி. சிகரெட் எடுக்க வந்தேன்"

"எடுக்க வந்திங்களா? எங்கேந்து வந்திங்க? இங்கதானே படுத்திருந்திங்க? இதென்ன ஹாலல் லைட் எரியுது?"

"கத்தாதே மாதவி. நான் தான் போட்டேன். தூக்கம் வரலை. எழுந்து தண்ணி குடிச்சுட்டு சிட் அவுட்ல கொஞ்ச நேரம் நின்னுட்டிருந்தேன். சிகரெட் பிடிக்கணும் மாதிரி இருந்திச்சு வந்தேன்"

"மணி என்னங்க?"

"தெரியலை"

"பார்த்துச் சொல்லுங்க"

"ரெண்டே கால்"

எழுந்து விட்டாள் மாதவி

"என்னங்க இது ரெண்டே கால் மணிக்கு கேட்டான் மாதிரி எந்திரிச்சு உக்காந்துகிட்டு சிகரெட் பிடிக்கிறீங்களே, என்ன ஆச்சி உங்களுக்கு?"

எனக்கு சிரிப்பு வந்து விட்டது. அவள் எப்படி எந்த வார்த்தைகளை அமைத்துக் கேட்பாள் என்று நான் யூகித்து வைத்திருந்தேனோ, அதே வார்த்தைகளை அமைத்து அவள் கேட்டதால் வந்த சிரிப்பு

"என்னங்க சிரிக்கிறிங்க? ஜூரமா?" கிட்டே வந்து நெற்றியில் தொட்டுப் பார்த்தாள். "பசிக்குதா? ஃபிரிஜ்ல பழம் இருக்கு. நறுக்கித் தரட்டுமா?"

எனக்கு மேலும் மேலும் சிரிப்பு வந்தது

"இப்ப என்னத்துக்காக இப்படி சிரிக்கிறிங்க? குழந்தைங்க முழிச்சுக்கப் போறாங்க. நடு ராத்திரி எந்திரிச்சி இப்படி சிரிச்சா என்ன அர்த்தம்? என்னங்க பண்ணுது உங்களுக்கு?"

என் யூகப்படியெல்லாம் அவள் நடந்தாயிற்று. கேட்டாயிற்று. உண்மையான பதிலைச் சொல்ல முடியுமா?



"ஒண்ணும் இல்லை மாதவி. நீ படு. நான் கொஞ்ச நேரம் உக்காந்திருந்துட்டு வந்து படுத்துடுவேன்"

மீண்டும் சிட்அவுட் வந்து மூங்கில் சேரை இழுத்துப் போட்டுக்கொண்டு அமர்ந்து மற்றொரு சேரை வாகாக இழுத்துப் போட்டு அதில் இரண்டு கால்களையும் தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டு சாய்ந்தேன்

சிகரெட் பற்ற வைத்தேன். தீக்குச்சியிலிருந்து வந்த லேசான கந்தக வாடையை வழக்கம் போல ரசித்தேன். அணைத்த குச்சியில் ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும் சிகப்புப் புள்ளி மறைந்து கரியான பிறகு தூக்கியெறிந்தேன்

"எனக்குத் தெரியும் உங்களுக்கு ஏன் தூக்கம் வரலைன்னு எனக்குத் தெரியும்"

நிமிர்ந்து பார்க்க, கைகளைக் கட்டிக் கொண்டு என்னெதிரில் நின்றாள் மாதவி. அவிழ்ந்த கூந்தலைத் திரட்டி முன் பக்கம் போட்டிருக்க ஷாம்பு மணம் அதில் தேங்கியிருந்தது

"படுக்கலையா? உன் தூக்கத்தையும் கெடுத்துட்டேனா?"

அவள் உட்கார் விரும்புவது உணர்ந்து கால்களை எடுத்துக் கொண்டு எதிர் மூங்கில் சேரைக் காட்ட அவள் அமர்ந்து கொண்டு "உங்களுக்கு என் மேல் கோபம் அதானே?"

"சச்சி என்ன கோபம்? என்ன தப்பு செஞ்சே நீ?"

"ரொம்ப கத்தறேன் குழந்தைங்கிட்ட கத்தற மாதிரியே சமயங்கள்ல உங்ககிட்டயும் கத்திடறேன் அப்புறமாப் புரியுது. என்ன பண்ணச் சொல்றிங்க? டென்ஷனாகுதுங்க. காலைல நாலரை மணிக்கு எந்திரிச்சாத்தான் காலை டிபனும் மத்தியான சாப்பாடும் செஞ்சி முடிச்சி, குழந்தைகளை எழுப்பி குளிப்பாட்டி ரெடி பண்ணி சாப்பிட வெச்சி ஸ்கூலுக்கு அனுப்பி வைக்க முடியாது. உதவிக்கு யாராச்சும் இருந்தாலும் பரவால்லை நான் உங்களை தப்பாச் சொல்லலை. காலைல ஏழு மணிக்கு முன்னாடி எழுந்திரிக்கணும்னா, சின்ன வயசிலேந்தே பழகணும். டிங்கு, டிங்குன்னு ஒரு நாளைக்கு நூறு தடவை வாசல் பெல்லு அடிக்குது. பேப்பர்காரன், பால்காரன், வேலைக்காரி, பூக்காரி, மளிகைக்கடைப் பையன், பழம், காய்கறிக் காரன், அயர்ன் பையன், போஸ்ட்மேன், கிளினிங் ஆயில் விக்கி றவன், புது சோப்பு விக்கிற பொண்ணு, டொனேஷன் கேக்கறவங்க... இவ்வளவு பேர் பத்தாதுன்னு எதிர்த்த ஃபிளாட் பெல்லை அடிக்

கிறதுக்குப் பதிலா தப்பா நம்ம வீட்டு பெல்லை அடிச்சுட்டு ஸாரி சொல்றவங்க. சமையல் கட்டுல இருந்தாலும் பெட்ரூம்ல இருந்தாலும் வாசல் பெல்லுக்கு போட்டது போட்டபடி வெச்சிட்டு ஓடி வர வேண்டியிருக்கு டென்ஷன் ஆகுதுங்க. ஒவ்வொரு தடவை பெல் அடிக்கிறப்பவும் பி.பி. ஏறுதுங்க. கிராமத்து வீட்லன்னா வாசல் கதவு திறந்தே இருக்கும். இங்கே அப்படி திறந்து போட முடியுமா? பிள்ளைங்களுக்கு இன்னும் பொறுப்பு வரலைங்க. தினம் ஸ்கூல்லோந்து வார்ப்ப ஒரு பிரச்சனையோடத் தான் வாராங்க. அவங்களை டிரஸ் மாத்தி தலை சீவி விட்டு ஹோம் வொர்க் செய்ய வெச்சி, படிப்பு சொல்லிக் கொடுத்து ராத்திரி சமையல் செஞ்சி பரிமாறி, சமையல் கட்டை ஒழிச்சிட்டுப் படுக்கற வரைக்கும் படபடபடன்னே இருக்குங்க. இதில் உங்ககிட்டே அன்பா நாலு வார்த்தை பேசுவோ, பக்கத்தில நின்று குறும்பா பேசி பரிமாறவோ முடியாமல் போகுது. நானும் கொஞ்ச நாளாவே கவனிச்சிட்டுதான் இருக்கேன். திடீர் திடீர்னு மூடு அவுட்டாகிடுறிங்க. எல்லாத்துக்கும் நான் தான் காரணம் இல்லைங்க?"

நான் புன்னகையோடு பார்த்தேன். தலையை சரித்து புகையை மேலே வெளியேற்றினேன். தன் முகத்தருகே வரும் புகையை கையால் கலைத்துக் கொண்டாள்

"நீயா அப்படியெல்லாம் நினைச்சுக்கறே. நீ குடும்பத்தை பொறுப்பா நடத்தறதிலே எனக்கு எவ்வளவு சந்தோஷம் தெரியுமா? நீ படற சிரமம் எல்லாம் புரியாம இல்லை. எனக்கு என்னமோ திடீர்னு ஒரு அலுப்பு. அவ்வளவுதான்" என்றேன்

"ஆபீஸ்லே வேலை அதிகமா இருக்கா?"

"அந்த அலுப்பு இல்லைம்மா, மனசில ஒரு அலுப்பு"

"யார் மேலே?"

"குறிப்பா இன்னார் மேலன்னு இல்லை. எது மேலயும் யார் மேலயும், எதை நோக்கிப் போறோம் எதுக்குப் போறோம்னு திடீர்னு கேள்விகள் வருது. திட்டம் போட்டபடி எல்லாம் நடக்காம போற சமயங்கள்ல இந்த அலுப்பு கொஞ்சம் அதிகமா இருக்கு"

"வீடு இன்னும் கட்டி முடியாம பாதியில நிக்கிறதானே உங்களுக்குப் பெரிய உறுத்தலா இருக்கு? அதான் நூறு தடவை சொல்லி சொல்லி கிராமத்தில இருக்கிற வீட்டை வித்துட்டு பணம் வாங்கி அதில மளமளன்னு நாலே மாசத்திலே வீட்டு வேலை பூரா



முடிச்சிடறதுன்னு முடிவு பண்ணிருக்கமே, அப்புறம் என்ன? வர்ற தீபாவளி புது வீட்லதான் கொண்டாடப்போறோம்"

இவளுக்கு என் அலுப்பைப் பற்றித் தெளிவாக விளக்க முயற்சிப்பதை விட, அவளின் யுகத்தை ஆமோதித்து சந்தோஷப்படுத்தலாம் என்று பட்டது

"திட்டம் போட்டபடி எல்லாம் நடக்கணுமேன்னு இருக்கு"

"எல்லாம் கரெக்ட்டா நடக்கும். கிரகப்பிரவேசம் முடிஞ்சதும் திருப்பதிக்கு வர்றதா வெங்கடாசலபதிகிட்டே வேண்டிட்டிருக்கேன். ஒரு குறையும் வைக்கமாட்டாரு. நாளைக்குதானே புறப்படறிங்க?"

"ஆமாம்"

"எதில"

"இராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ்"

"விலை கொஞ்சம் கூடக் குறைச்சலா இருந்தாலும் முடிச்சுருங்க. ஆறு மாசம் முன்னாடி உங்க சித்தி பையன் வந்தப்ப நம்ம வீடு நாலு லட்சம் போகும்னு சொன்னார். ஞாபகமிருக்குல்லே? இப்போ ஆறு மாசம் கழிச்சி அஞ்சு சொல்லலாம் தாராளமா. ஆனா விக்கிறதுன்னு நாமே இறங்கப் போறதால கொஞ்சம் குறைச்சல்தான் கேப்பாங்க. எப்படிப் போனாலும் நாலரைக்குக் குறைச்சலில்லாம வித்துட முடியுமனுதான் எனக்குப்படுது உங்களுக்கு என்ன படுது?"

சிகரெட்டிலிருந்து புகை கோடு போட்டாற்போல நேராக மேலே ஊர்ந்து கொண்டிருந்தது. ஏதோ ஒரு வெளிச்சம் எங்கிருந்தோ தப்பித்து வந்து மாதவியின் ஒற்றைக் கல் மூக்குத்தியை ஜ்வலிக்கச் செய்து கொண்டிருந்தது. பத்து விரல்களுக்கும் தொப்பி மாட்டியது போல் சற்றே தேய்ந்து போன எப்போதோ வைத்த மருதாணி

"ஏன் மாதவி உன் ரெண்டு கைக்கும் மருதாணி எப்படி வெச்சுக் கிட்டே? ஒரு கைக்கு ஒரு நாள், இன்னொரு கைக்கு இன்னொரு நாள்னு அப்படி வெச்சிக்கிட்டியா?"

"இல்லைங்க தவ்யா வெச்சிவிட்டா. இதோ பாருங்க. அதனால தான் இங்கெல்லாம் பிசிறு பிசிறா இருக்கு"

அவள் விரலைத் தொட்டுப் பார்த்தேன். தொடலில் மின்சாரம் கின்சாரம் ஏதுமில்லை. இயல்பான தொடல். பழகிப் பழகிப் பழகி...பேனாவை காகிதத்தைத் தொடுவதைப் போலத்தான் பெண்டாட்டி விரலைத் தொடுவதும் இருக்கிறது. குளிர் கால

மென்பதால் சில்லென்று இருக்கிறது. விடுவித்துக் கொண்டாள். இயல்பாக. முகத்தில் விசிறியடிக்கப்பட்ட கூந்தல் இழைகளை நளினமாக விலக்கிக் கொண்டு "உங்களுக்கு என்ன படுதுன்னு கேட்டனே" என்றாள்

"அந்த வீட்டை விக்கணுமான்னு படுது"

"ஆரம்பிச்சிட்டிங்களா மறுபடியும்? ஊரை விட்டு வந்து பதினைஞ்சு வருஷமாச்சு. கோட்டை மாதிரி வீடு. நாலு ரூமு. இங்கே சிடி ல இருந்தா அஞ்சாயிரம் ஆறாயிரம் வாடகை தருவாங்க. அங்கே கடலை மண்டிக்காரர் நானாறு ரூபான்னு ஏய்ச்சிட்டிருக்கார். அதிலயும் டிராஃப்ட் எடுத்து அனுப்பற பேங்க் கமிஷன் தபால் செலவு கூட கணக்குப் பார்த்து கழிச்சுக்கறார். நாலரை லட்ச ரூபா சொத்து லோர்ந்து வெறும் நானாறு ரூபா வருமானங்கிறது எந்த விதத் திலயாவது நியாயமா இருக்கா? ஏதாச்சும் வட்டிக் கணக்கில் நிக்குமா?"

"சில செண்டிமெண்டல் வேல்யூஸ் வட்டிக் கணக்கு அப்பாற் பட்டது மாதவி. பிக்காலோ ஓவியத்தை லட்சக்கணக்கான டாலர் மதிப்புல ஏலம் எடுக்கறாங்க. அந்த கேன்வாஸ் துணிக்கும் பிரஷ்...பெயிண்ட்டுக்கும் ஆன செலவு தொகை கணக்குப் போட்டுப் பார்க்கறது சரியா? அந்த மாதிரி இந்த எக்ஸ்டீம் லயும் யோசி. அது நாங்க வாழ்ந்த வீடு. எவ்வளவோ அனுபவங்களைத் தந்த வீடு. பாடங்கள் சொன்ன வீடு"

"நீங்க தான் அடிக்கடி சொல்வீங்களே. அந்த வீடு கோர்ட்டுக்குப் போனதாலே தான் நீங்க டாக்டருக்குப் படிக்க முடியாமல் போச்சன்னு அப்புறம் என்ன அந்த வீட்டுமேலே அட்டாச்சுமெண்ட்?"

"வீடா நடந்து கோர்ட்டுக்குப் போச்சு? அது என் சித்தப்பா செஞ்ச வேலை. அதுக்கு வீடு என்ன செய்யும்?"

"இதோ பாருங்க. மார்பிள் ஃப்ளோரிங் பண்ணி, பேசிக் கப் போர்ட்ஸ் ஃப்ரனிச்சர்ஸ் போட்டு வீட்டை முடிக்கணும்ன்னா இன்னும் ரெண்டரை லட்சம் கண்டிப்பா வேணும்னு என்ஜினியர் சொல் லிட்டார். அதுக்கு உடனடியா வேற ஏற்பாடு செய்ய முடியுமன்னா வீட்டை விக்க வேணாம். நினைவுச் சின்னம் மாதிரி வெச்சுக்கங்க. அதுக்கு வழியில்லாத பட்சத்தில் வேதாளம் முருங்கை மரம் ஏறிக்கிட்ட மாதிரி மறுபடி வீட்டை விக்க வேணாங்கற யோசனைக்கு போகாதிங்க. யார்கிட்ட சொன்னாலும் சிரிப்பாங்க. எது



புத்திசாலித்தனம்னு ஆபீஸ்ல உங்க கூட வேலை பார்க்கறவங்களை கேளுங்க. சொல்வாங்க. ஏன் உங்க ஃபிரண்ட் புருஷோத்தமனை கலந்துக்கங்க அவரும் இதைத்தான் சொல்வார்."

"மாதவி நான் ஒண்ணு சொல்றேன். உடனே பாயாதே. கொஞ்சம் யோசியேன்"

"என்ன?"

"இந்த வீட்ல நமக்கு என்ன சௌகரியக் குறைச்சல்? பைப்பைத் திறந்தா தண்ணி வருது. கரண்ட் கட்டாகறதில்லை. ரெண்டு லிஃப்ட், இருபத்தி நாலு மணி நேரமும் வேலை பார்க்குது. பழகறதுக்கு குழந்தைங்க போய் விளையாடறதுக்கு பக்கத்துப் பக்கத்தில் ஃப்ளாட்ஸ் இருக்கு. ஒரு வாரம் வீட்டைப் பூட்டிட்டு வெளியூர் போனாலும் பில்லிங்குக்கு வாட்ச்மேன் இருக்கறதால் கவலை இல்லை. குழாய் ரிப்பேர் சாக்கடை அடைப்புன்னு எந்தப் பிரச்சினையானாலும் மெயின்டெனன்ஸ் பணம் வசூலிக்கிற அசோசியேஷன் பார்த்துக்குது. எதுக்காக இப்போ நமக்கு சொந்த வீடு?"

"போச்சுடா! அடியைப் பிடிடா பாரதப் பட்டான்னு அங்க போய்ட்டிங்களா? எதுக்கு வாழணும்னு கூட கேப்பிங்க போலிருக்கே?"

"நீ கேலியா சொன்னாலும் அது ரொம்ப பெரியா கேள்வி மாதவி. யாராலும் சமாதானமாகற மாதிரி சரியான பதிலைச் சொல்ல முடியாத கேள்வி. எதுக்காக வாழணும்? நீதான் சொல்லேன் பார்க்கலாம் சொந்த வீடு கட்டிக்கிறதுக்காகவா? சரி கட்டியாச்சு. கிரகப்பிரவேசம் செஞ்சி திருப்பதிக்குப் போய்ட்டு வந்தாச்சு. அப்புறம்? கார் வாங்கறதுக்காக. அதுக்கப்புறம்? போன நிமிஷம் ஒரு பொய், அடுத்த நிமிஷம் ஒரு பொய். இந்த நிமிஷம் மட்டும் நிஜம். நிஜமான இந்த நிமிஷத்தில் சந்தோஷமா வாழ்ந்தா போதாதா?"

"யோகா தியானம், ஆன்மீக நெறின்னு நிங்க கண்ட கண்ட புத்த கங்களை எல்லாம் படிக்க ஆரம்பிச்சப்பவே நினைச்சேன்"

"என்ன நினைச்சே?"

"இப்படித்தான் ஒரு நாள் எதிலயும் ஆசை இல்லாம சாமியார் மாதிரி பேசப் போறிங்கன்னு"

"மண்டு! சாமியாருக்கு ஆசை இல்லைன்னு யார் சொன்னது?"

"அவருக்கு என்ன ஆசை?"

"துறவு மேல ஆசை. எல்லாத்தையும் துறக்கணும்னு ஆசைப்படறது ஒரு ஆசை இல்லையா? ஒழுக்க நெறிகள் தவறாம நியதிக ளோட வாழணும்னு ஆசைப்படறது ஒரு ஆசை இல்லையா?"

"உங்ககிட்ட சரிக்கு சரி என்னால பேச முடியாதுங்க. நீங்க ஒரு மாதிரி ஆயிட்டிங்க. இடம் வாங்கியாச்சு. இன்ஜினியரை வெச்சி பிளான் போட்டு சேவிங்ஸ்ல இருந்தது, நகை வித்ததுன்னு திரட்டிப் போட்டு பாதிக்கட்டிடம் எழும்பியாச்சு. இப்போப் போயி வாடகை விடு போதாதான்னு கேக்கறீங்களே, உங்களை எதில சேர்க்கறது சொல்லுங்க?"

இரண்டு கைகளையும் தலைக்குப் பின்னால் கோர்த்துக் கொண்டு சேரில் நன்றாக சாய்ந்து கொண்டு வானம் பார்த்தேன். திரி திரியாய் மேகங்கள் கலைந்து கொண்டிருந்தன. என் பார்வை திசையில் நிலாவைக் காணவில்லை. கூர்ந்து பார்த்தால்தான் நடத்திரங்கள் தெரிந்தன.

மாதவி தன் விரல்களில் சொடக்கெடுத்துக் கொண்டாள். அந்த அசைவில் கண்ணாடி வளையல்கள் மோதி சத்தமெழுப்பின.

"சரி, நீ போய் படு மாதவி."

"பாதில் நிக்கிற வீட்டை என்ன செய்யப் போறீங்க.? தீர்மானம் எனக்கு ஒரு பதிலை சொல்லுங்க முதல்ல!"

சர்க்கஸ் கூண்டுல ரிங் மாஸ்டர் பாதி ஷோவில் சாட்டையைச் சுருட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்தால் என்னாகும்? சிங்கம் பாய்ந்து வந்து கடிக்கும்.

"பிளான் பண்ணினபடி நான் புறப்பட்டு கிராமத்துக்குப் போறேன் மாதவி. வீட்டை விக்கறதுக்கான ஏற்பாடுகளை செய்துட்டு திரும்பி வர்றேன். வீட்டை உன் ஆசைப்படி கட்டி முடிச்சி கிரகப்பிரவேசம் செஞ்சி வெங்கடாஜலபதியைப்பார்த்துட்டு வந்துடலாம். நிம்ம தியாய்ப் போய்த் தூங்கு"

"ஏங்க உன் ஆசைன்னு பிரிச்சிச் சொல்றீங்க. நம்ம ஆசைன்னு சொல்ல மாட்டிங்களா?"

"போய்ப் படுத்துக்கோ. மாதவி. காலைய நாலரைக்கு எத்திரிக்க வேண்டியவ நீ."

மாதவி எழுந்து கொண்டாள். நான் நகக்கி ஓரமாகப் போட்டிருந்த சிகரெட் துண்டைப் பொறுக்கி வெளியே வீசினேன்



"நீங்க படுத்துக்கலையா? எவ்வளவு நேரம் இப்படியே உக்காந்திருப்பிங்க? பனிக்காத்து சேராதுங்க. ஊருக்கு வேற போகணும் நீங்க"

"பத்து நிமிஷத்துல வந்துடறேன் நீ போம்மா"

கொலுசுச் சத்தம் தேய்ந்தது. டொக்! விளக்கணைக்கும் ஒலி. போர்வையை உதறும் ஒலி. படுக்கிற அசைவில் ஏற்படும் கண்ணாடி வளையல்களின் ஒலி. அப்புறம் நிசப்தம். மறுபடி இரண்டு கால்களையும் தூக்கி எதிர் சேரில் போட்டுக் கொண்டேன். வெற்று மார்பின் ரோமம் ஒன்றின் மேல் அமர்ந்திருந்த சிகரெட் சாம்பலின் துணுக்கு தட்டி விட்டேன்.



ஓபல்களில் கையெழுத்திட்டுக் கொண்டிருந்தேன். உள்தொலைபேசியில் மாணேஜர் அழைத்து மதியம் நடக்கிற எட்டு ஏரியா மேனேஜர்களின் மீட்டிங்கை நானே கவனித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்றார். சரியென்றேன். விசாகப்பட்டினத்திலிருந்து ஏஜென்சிக்காரன் போனில் வீக்லி ஸ்டேட் மெண்ட் வந்து சேரவில்லை என்றான். சமாதானப்படுத்தினேன். ராகவாச்சாரியை அழைத்து ஏன் அனுப்பவில்லை என்றதற்கு ரெஜிஸ்டர்ட் தபாலில் அனுப்பி வைத்தற்கான அத்தாட்சியை எடுத்து வந்து காட்டினார். பரவாயில்லை என்று மீண்டும் இந்த முறை கூரியரில் அனுப்பச் சொன்னேன். கிளாராவை அழைத்து ஒரே ஒரு லெட்டர் டிக்டேட் செய்து அதில் பதினோரு ஏஜெண்டுகளுக்கு அனுப்பச் சொல்லி லிஸ்ட் கொடுத்தேன். நடுவில் பியூன் வாங்கி வந்த காபி குடித்துவிட்டு ஏ.சி அணைத்து விட்டு ஜன்னல் அருகில் நின்று வெனீஷியன் பிளையண்ட் டை உயர்த்தி, கண்ணாடிக் கதவைத் தள்ளித் திறந்து தூரத்தில் தெரியும் கடல் மற்றும் கப்பல்களைப் பார்த்தபடி சிகரெட் பற்ற வைத்தேன்

இந்த சிகரெட் பாப்பாநாடில் இருந்த போது இல்லை. கல்லூரியில் படித்த போது விளையாட்டுக்காக ஒரே ஒரு தடவை இழுத்துப் பார்த்து நாள் முழுக்க இருமிக் கொண்டிருந்ததோடு சரி. சென்னை

வந்த பிறகுதான் ஒரு பழக்கமாக ஒட்டிக் கொண்டது.

இந்த விஸ்வேஸ்வரா கம்பெனியில் வேலைக்குச் சேர்ந்த புதிதில் மாம்பலத்தில் ஒரு மாத வாடகை அறையில் தங்கல். பதினேழு குடித்தனங்கள் உள்ள ஒரு சின்ன காலனி. அதில் ஏழு என்னை மாதிரி பேச்சிலாஸ் தங்கின அறைகள். மற்றவை குடும்பங்கள். மொத்தமாக இரண்டு பொது பாத்ரூம்கள் மற்றும் கழிப்பறைகள்.

புருஷோத்தமன் நண்பனானது அங்கேதான். அடுத்த அறைக் காரன் அவனுக்கும் பாரிஸ் கார்னரில் தான் ஆபீஸ். ஒரே பாத்ரூம் வாசலில் காத்திருந்து, ஒரே பஸ்காகக் காத்திருந்து நட்பு வந்து விட்டது.

அந்த அறையில் ஒரு மனிதன் ஒற்றைக் கட்டில் போட்டு படுத்து விட்டால் இன்னொரு மனிதன் அறைவாசலிலேயே தான் நின்று பேச முடியும். அந்த சின்ன அறைக்குள் புருஷோத்தமன் மடக்கும் இரும்புக் கட்டிலை மடக்கி போட்டுவிட்டு எக்ஸ்சைஸ் செய்வது எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கும்.

வியர்வை வழிந்து சொட்டி சிமெண்ட் தரையெல்லாம் ஈரமான அளவிற்கு செய்வான். தினம் காலையில் ஐந்து மணிக்கெல்லாம் எழுந்து சைக்கிளை எடுத்துக் கொண்டு காந்தி சிலை பீச்சிற்குப் போய்விடுவான். வேக நடை. ஸ்கிப்பிங் தேகப்பயிற்சி.

தேக ஆரோக்கியத்தில் அத்தனை அக்கறையுள்ள அவனுக்கு முரண் குணமான சிகரெட் பழக்கம். எப்படியோ ஒட்டிக்கிச்சி. விட முடியலை, என்பான். அவனோடு குற்றாலத்திற்கு நான்கு நாட்கள் டூர் போன போது 'பத்த வெச்சிப் பாரேன் சேது' என்று நீட்டப்பட்ட வில்ஸ் (என்று ரூபகம்) சிகரெட் தான் இன்றைய பழக்கத்திற்கு விதை. குற்றாலக் குளிருக்கு இதமாகத் தெரிந்தது. இருமல் வராதது ஒரு காரணம் அப்புறம் தினம் ஒன்றே ஒன்று மட்டும். பிறகு தினம் சாப்பிட்ட பிறகு மட்டும். பிறகு ஒரு பாக்கெட்டில் வந்து நின்று விட்டது. இப்போது கேட்பவரிடத்தில் 'எப்படியோ ஒட்டிக்கிச்சி. விட முடியலை' என்கிறேன்.

எனக்குக் கல்யாணமாகி மூன்று வருடம் கழித்துதான் புருஷோத்தமனுக்குக் கல்யாணம். அவனுடையது காதல் கல்யாணம். அதன் வெற்றியில் சினிமாத்தனமான நிறைய சம்பவங்கள் உண்டு என்பங்கும் உண்டு.

எனக்கு புருஷோத்தமனைப் பிடிக்கும்.



காரணம் அவன் வாழ்க்கையில் இளவரசன் பாத்திரத்தை அவனாக எடுத்துக் கொண்டவன். திட்டமிட்டு ஜெயித்தவன். அவனுக்குள்ளே ரகசியங்கள் இல்லை. என்னை மாதிரி சிலவற்றைத் தேக்கி வைத்துக் கொள்ளாதவன்

சகலமும் சொல்வான். சொல்லியிருக்கிறான். கேரளா ஸ்ரீ போன போது முதல் முறையாக கோவளம் கடற்கரையில் ஒரு குடிசையில் ஒரு விலை மாதுவிடம் போய் வந்ததைச் சொல்லியிருக்கிறான். நான் போக நினைத்ததைக்கூடச் சொல்வதில்லை. என் மனதின் வாசலில் ஒரு வடிகட்டி நிரந்தரமாகப் பொருத்தப்பட்டிருக்கும்

புருஷோத்தமன் ராயபுரத்தில் எப்போதோ இடம் வாங்கி எப்போதோ வீடு கட்டி கிரகப்பிரவேசம் செய்து திருப்பதி போய் வந்து விட்டான்.

ஒருவேளை அந்த கிரகப் பிரவேசத்திற்குப் போய் வந்ததிலிருந்துதான் மாதவி மனதில் சொந்த வீடு கனவு வந்து உட்கார்ந்திருக்க வேண்டும்.

"உங்க ஃபிரெண்டுக்கு எவ்வளவுங்க சம்பளம்" என்று ஒரு நாள் கேட்டாள். "ஒரு வீடு கட்ட எவ்வளவு ஸ்கொயர் ஃபீட் ஏரியா தேவைப்படுங்க" என்று ஒரு நாள் கேட்டாள். வேளச்சேரி பக்கம் பிளாட் போட்டு விக்கிறது சீப்பா இருக்காமேங்க என்று ஒரு நாள் கேட்டாள். உங்க கம்பெனில் வீடு கட்டறதுக்கு லோன் கொடுக்கறாங்களா என்று ஒரு நாள் கேட்டாள். அந்தந்த கேள்விக்கு மட்டும் உண்மையாக பதில் சொல்லிக் கொண்டு வந்த என் கையில் பேப்பர் பென்சில் கொடுத்து "கணக்கு போடுங்க. ஆயிரம் ஸ்கொயர் ஃபீட்ல ஒரு வீடு கட்டறதுக்கு நிலத்தோட விலையோட சேர்த்து எவ்வளவாகும்னு போடுங்க நம்மகிட்ட பணம் எவ்வளவு இருக்கு எப்படியெல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணலாம்னு போடுங்க" என்றாள்.

ரிங் மாஸ்டர் சாட்டையை ஒரு உதறு உதறிக் கொண்டு சிங்கத்தை விரட்டி கைத்தட்டல் வாங்கத் துவங்கி விட்டார்.

டெலிபோன் ஒலித்தது

"ஹலோ, சேது ஹியர்"

"புருஷோத்தமன் பேசறேன், குட் மார்னிங்"

"குட் மார்னிங்"

"போன் பண்ணிருந்தியாமே. காண்டன் போயிருந்தேன் என்ன?"

"நாளைக்கு நைட்டு ராமேஸ்வரம் எக்ஸ்பிரஸ் தஞ்சாவூருக்கு டிக்கெட் வாங்கியிருக்கேன்"

"சரி, தஞ்சாவூர்ல என்ன? கல்யாணமா?"

"இல்லைப்பா, பாப்பாநாடு போறேன். ஒரே நாள் தான் அன்னைக்கு நைட்டே புறப்பட்டு மறுநாள் மெட்ராஸ் வந்துடறதா திட்டம். உனக்கு ஒரு நாள் லீவு போட முடியுமா புருஷோத்தமா?"

"ஏன்?"

"கொஞ்சம் என்னோட வர்றியா?"

"உனக்கு மட்டும் தானே டிக்கெட் வாங்கியிருக்கிறதா சொன்னே?"

"ரிசர்வேஷன் என்கொயரில் கூப்பிட்டு விசாரிச்சேன். டிக்கெட் இருக்கு. நீ சரின்னு சொன்னா பியூனை அனுப்பி உனக்கும் ரிசர்வ் பண்ணிடறேன். நாளைக்கு டி.டி.ஈ.யைக் கேட்டு பக்கத்து பக்கத்தில் உக்கார்ற மாதிரி அட்ஜஸ்ட் பண்ணிக்கலாம்"

"அதெல்லாம் பண்ணிக்கலாம். எதுக்கு திடீர்னு என்னைக் கூப்புடறே?"

"பாப்பா நாடுல எங்க வீடு ஒண்ணு இருக்குதில்லையா?"

"ஆமாம்"

"அதை வித்துடலாம்னு முடிவு செஞ்சிருக்கேன்"

"ஏனப்பா?"

"வேளச்சேரில் வாங்கின கிரவுண்ட்ல கட்டிட வேலை ஆரம்பிச்சி பாதில நிகுது. முடிக்கிறதுக்கு ஃபண்டு ஷார்ட்டேஜ்"

"வீட்டுக்கு பட்ஜெட் போட்டப்ப கம்பெனிலயும் எல்.ஐ.சிலயும் லோன் போட வேண்டியிருக்குது. மத்தபடி ஃபண்ட் இருக்குதுன்னு சொன்னியே"

"சொன்னேன். பிளான் மாறிட்டே இருக்குதே. முதல்ல ரெண்டு ரூம்தான் பிளான். அப்புறம் மூணாவது ரூம் முளைச்சது. முதல்ல பால்கனி கிடையாது. இப்ப உண்டு முதல்ல மொசைக் ஃப்ளோ ரிங்னுதான் நினைச்சோம். இப்போ அது மார்பிள் ஃப்ளோரிங் ஆயிடுச்சு"

"சரி சரி, அப்ப நிச்சயம் ஃபண்டு இடிக்கும். எவ்வளவு இடிக்குது?"

"ரெண்டரை ரூபா."



"பத்தாயிரம் இருபதாயிரம்னா என்னால அட்ஜஸ்ட் பண்ணித்தர முடியுமான்னு பார்க்கலாம். ரெண்டரை பெரிய தொகை."

"அதான் வித்துடலாம்னு முடிவு. அங்கே வாடகைக்கு குடியிருக்கிற கடலை மண்டிக்காரருக்கே வீட்டுமேல ஒரு அபிப்பிராயம் இருக்கு. அதான் பேசி முடிவு பண்ணிடலாம்னு இருக்கேன்"

"என்னை எதுக்குக் கூப்புடறே சேது?"

"மாதவி சொன்ன யோசனைதான். எனக்கு சரியா வியாபாரம் பேசத் தெரியாம ஏமாந்துடுவேணாம். நீ நல்லா சாமர்த்தியமாப் பேசி நமக்கு சாதகமா விலை அமைச்சி முடிப்பியாம்"

"இதுதானே கிண்டலென்றது! ஒரு பெரிய கம்பெனியோட அசிஸ்டண்ட் மேனேஜருக்கு பேசத் தெரியாதாமா?"

"நிஜம்தான் அவ சொல்றது. ஆபீஸ்ல பேசறதெல்லாம் ஒரு வேஷம் தான் புருஷோத்தமா. ஆபீஸ் கிளம்பறதுக்குன்னு நீட்டா டிரஸ் பண்ணி, டை கட்டி, ஷூ மாட்டி ஒரு யூனிஃபார்முக்கு வற்றதே ஒரு வேஷம் தானே? இங்கே மேலதாரி கிட்டி எந்த தொனில பேசணும். கீழே வேலை பார்க்கறவங்க கிட்ட எப்படிப் பேசணும். கஸ்டமர்கிட்ட எப்படிப் பேசணும்னு எல்லாம் நிர்ணயமாயிடு தில்லையா? இந்த வேஷத்தைக் கலைச்சுட்டு வீட்டுக்கு வந்து உக்கார்ப்ப தான் ஒரிஜினல் மனுஷன் ஆகறோம். அவன் சாமர்த்தியமா தான் இருக்கணும்னு அவசியமே இல்லை. கோடிக் கணக்கிலயும் லட்சக் கணக்கிலயும் ஃபிகர்களை ஆபீஸ் கம்ப்யூட்டர்ல மேனேஜ் பண்ண நான் வீட்ல பழைய பேப்பர் எடை போட்டு வாங்கிட்டு போறவன்கிட்டயும், வெண்டக்கா விக்கிறவக்கிட்டயும் ஏமாந்து போயிருக்கேன். பல சமயம் நம்மோட ரொம்ப ரொம்ப நிஜ ரூபத்தை எப்போ உணர்றோம் தெரியுமா?"

"எப்போ?"

"என்னைப் பொறுத்தவரைக்கும் நடுராத்திரி தூக்கம் கலையற சந்தர்ப்பங்கள்ல. உனக்கு ராத்திரில தூக்கம் கலைஞ்சிருக்கா புருஷோத்தமா?"

"பல தடவை"

"என்ன செய்வே?"

"ஃபேனை கொஞ்சம் ஸ்லோவா வெச்சிட்டு தூங்கிடுவேன்"

"எந்திரிச்சி ஹால்ல தனியாப் போய் உக்காந்திருக்கியா?"

"எதுக்காக?"

"உக்காந்து பாரு அடுத்த தடவை. தூக்கக் கலக்கத்தோட உக்காரக் கூடாது தூக்கம் சுத்தமா தெளிஞ்சி உக்காரணும் ரயில்ல போறப்போ விபரமா சொல்றேன்"

"ஸோ, நான் வர்றேன்னே தீர்மானிக்கட்டியா?"

"வாயேன். ஒரு நாள்தானே? விலை பேசறது இருக்கட்டும், நாம் ரெண்டு பேரும் தனியா சேர்ந்து வெளியூர் போய் ரொம்ப நாள் ஆச்சு"

"சரி, வர்றேன். டிக்கெட் ரிசர்வ் பண்ணிட்டு கோச் நம்பர் போன்ல சொல்லு. யார் முன்னாடி வந்தாலும் கோச் வாசல்ல வெய்ட் பண்ணலாம். ரெண்டு பேருக்கும் நைட் டிபன் சேர்த்து நான் எடுத்துட்டு வந்துடறேன். நீ வீட்லேர்ந்து எதுவும் எடுத்துட்டு வர வேணாம். அப்புறம்...அந்த வீடு சம்பந்தப்பட்ட பத்திரம் எல்லாம் எங்கே இருக்கு?"

"பேங்க் லாக்கர்ல இருக்கு"

"எடுத்து எல்லாக் காகிதங்களையும் ஒரு செட் ஜெராக்ஸ் பண்ணி எடுத்துக்க. உன்னோட சொந்தக்காரங்க பாப்பாநாட்டை சுத்தி யார், யார் இருக்காங்களோ அவங்களோட அட்ரஸ் எல்லாம் எடுத்துக்க"

"எதுக்கு?"

"நேராப் போய் கடலை மண்டிக்காரர் கிட்ட பேச்சை ஆரம்பிக்கக் கூடாதுடா மடையா. முதல்ல இன்னைக்கு அங்கே மார்க்கெட் நிலவரம் எப்படி இருக்குன்னு தெரிஞ்சுக்கணும் கடைசியாத்தான் அவர்கிட்ட போகணும். அவர்கிட்டயும் மெட்ராஸ்ல வீடு கட்டிக் கிட்டிருக்கிறதால இந்த வீட்டை விக்கிறேன்னு சொல்லக்கூடாது"

"வேற என்ன சொல்றது?"

"நம்ம ஃபிரண்டு ஒருத்தர் பாப்பாநாடு பக்கத்திலே இருபது ஏக்கர் நிலம் வாங்கி ஒரு கெமிக்கல் ஃபாக்டரி கட்டப் போறாரு. அவரு நம்ம வீட்டை விலைக்குக் கேக்கறார். பெரிய இடத்தில் சொல்லி சிபாரிசெல்லாம் கொண்டார்றார். அவருக்கு விக்கிறதைவிட இதில குடியிருந்துட்டிருக்கிற உங்களுக்கு விக்கலாம்னு நினைச்சோம். ஏன்னா அவர் இடிச்சுட்டு ரீ மாடல் பண்ணுவார். நீங்க அப்படியே யூஸ் பண்ணுவிங்க. அதனால முதல்ல உங்களுக்கு இப்போ அபிப்பிராயம் இருக்கான்னு கேட்டுட்டு அப்புறம் முடிவுக்கு வரலாம்னு வந்தோம்னு சொல்லணும்"



"இவ்வளவு சமாச்சாரம் இருக்கா வீடு விக்கிறதில்? ஒத்துக்க றேன்பா. சத்தியமா எனக்கு சாமர்த்தியம் பத்தாது. என் பெண்டாட்டி என்னை ரொம்ப சரியாத்தான் எடை போட்டு வெச்சிருக்கா. நீ கண்டிப்பா வந்துடு. அங்க வந்து நான் வாயே திறக்கலை. எல்லாம் நீயே பேசு. நீயே முடி."

"புரோக்கரேஜ் கமிஷன் எவ்வளவு தருவே?"

"உனக்கில்லாத்தா? எவ்வளவு எடுத்துக்கணுமோ எடுத்துக்கிட்டு மிச்சம் கொடு"

"அடச்சீ! ஒரு தமாஷுக்கு சொன்னேன். சேது. வெச்சிடவா? டிக்கெட் எடுத்துட்டு போன் பண்ணியா?"

"சரி"

ஒலிக்கும் கோவில் மணியின் ரீங்காரம் போல ரொம்ப நேரம் அவன் பேசியவை மனதில் சுற்றி வந்தன. சாமர்த்தியக்காரன் தான். மூளை விழிப்பாய் இருப்பதால் சாமர்த்தியம் வருகிறது. மனசு சந்தோஷமாய் இருந்தால் மூளை விழிப்பாய் இருக்கும். திட்டமிட்டபடி எல்லாம் நடந்தால் மனசு சந்தோஷமாய் இருக்கும். குறிப்பாய் கல்யாணம் வாழ்க்கையில் ஒரு ஆணுக்கும் சரி, பெண்ணுக்கும் சரி, முக்கிய திருப்பம்.

கல்யாணம் ஒரு பரம்பத விளையாட்டு. தாயம் விழுந்து பாம்பின் தலை மிதித்து சறுக்கிக் சறுக்கி வால் வரை கீழே போகலாம். இரண்டு விழுந்து ஏணி கிடைத்து படிப்படியாய் ஏறி உச்சிக்கும் போகலாம்.

என்ன செய்வது? அவன் எடுத்துக் கொண்ட இளவரசன். நான் கொடுக்கப்பட்ட சிப்பாய்.. அவனுக்கு விழுந்தது இரண்டு. எனக்கு விழுந்தது தாயம்.

## அடேங்கப்பா...



- உலகம் முழுதும் செல்போன் மூலம் ஒரு செகண்டுக்கு இரண்டு லட்சம் குறுஞ்செய்திகள் பரிமாறப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன!
- நம்தமிழ்நாட்டில் மட்டும் மொத்தம் முப்பதாயிரம் செல்போன் கோபுரங்கள் இருக்கின்றன!

-செல்ராணி

3



ரயில் சீராக ஓடிக் கொண்டிருந்தது

ஆளுக்கு இரண்டிரண்டு ரவா தோசைகளும் நான்கு நான்கு பூரிகளும் ஹாட் பேக்கில் வைத்துக் கொண்டு வந்திருந்தான். புருஷோத்தமன். அவற்றை பிளேட்டுகளில் வைத்து சாப்பிட்டு பாத்திரங்களைக் கழுவி வைத்து விட்டு கம்பார்ட்மெண்ட்டின் கதவுகள் பகுதியில் நின்று கொண்டு ஆளுக்கு கொரு சிகரெட் கொளுத்திக் கொண்டோம்.

இருட்டுக்குள்ளேயே குட்டிக் குட்டி இருட்டுத் தீவுகளாக மரங்களும் கட்டிடங்களும் விலகி ஓடிக் கொண்டிருந்தன. திறந்து வைக்கப்பட்ட ஒரு கதவு வழியாக வீசிக் கொண்டிருந்த வேகக்காற்று எங்கள் கிராப்பை கலைத்ததில் அவன் தலையில் ஏழெட்டு நரை முடிகளைப் பார்க்க முடிந்தது.

"நரை வந்துடுச்சி போலிருக்கு"

"போலிருக்கா?" எப்பவோ வந்தாச்சு. கல்யாணங்களுக்குப் போறதா இருந்தா டை அடிக்காம புறப்பட விட மாட்டா. அர்ச்சனா. நியரிங் ஃபார்ட்டி இல்லையா? உனக்கென்ன ஆச்சு சேது?"

"தார்ட்டி எய்ட்"

"உன் தொந்தியைப் பார்த்தா ஃபார்ட்டி எய்ட் சொல்லலாம். சரியா தூங்கறதில்லையா சேது?"

"ஏன் தூங்கறனே..."

"கண்ணைச் சுத்தி கருவளையம் விழுந்திருக்கு ராத்திரி நிறைய படிக்கிறியா?"

"இல்லைப்பா. படிக்கிறதில் எல்லாம் இண்ட்ரெஸ்ட் போயிடுச்சு"

ஒரு ரவா தோசை ஏப்பம் விட்டான். புருஷோத்தமன் சிகரெட் சாம் பலை ரயிலுக்கு வெளியே சுண்டினான். கழுத்தில் அடர்த்தியாய் ஒரு தங்கச் சங்கிலி உதடு சிகரெட்டால் ரொம்பவும் கறுத்திருந்தாலும் கன்னங்கள் கும்மென்று உப்பலாக இருந்தன.

"லைஃப் எப்படி இருக்கு புருஷோத்தமா?"

"கொய்ட் ஹேப்பி. அண்டர்ஸ்டாண்டிங் அண்ட் லவ்வபிள் வைஃப். முத்தான பையன். சொந்த வீடு. கார் வாங்கியாச்சு. என்ன விலை ஏறினாலும் ஈடு கொடுக்க முடியற சம்பளம். ஆபீஸ்ல



கொஞ்சம் வேலை பளு அதிகம். அதனால் பிளான் பன்றபடி பல இடங்களுக்கு குடும்பத்தோட போக முடியும்தில்லை. மத்தபடி நோ ப்ராப்ளம். உனக்கு மட்டும் என்னடா? ரெண்டு பொண்ணு பெத்துட்டமேன்னு கவலைப்படறியா?"

"சேச்சே அப்படி நான் என்னைக்குமே நினைச்சதில்லை. காலம் மாறிடுச்சு. நம்ம பசங்க காலம் வேறயா இருக்கு. அவங்க எதிர்காலம் இன்னும் மாறிப் போயிருக்கும். என் பெண்டாட்டி தான் அடிக்கடி ரெண்டு பொண்ணுங்களோட கல்யாணத்துக்காக சேர்க்கணுங்கன்னு சொல்லிட்டிருப்பா. அவங்க காலத்தில் கல்யாணங்கிற சிஸ்டமே இருக்குமோ இருக்காதோன்னு நான் சொல்வேன்"

"அதெல்லாம் மாறுமா சேது?"

"வொய் நாட்? நம்ம தாத்தா என்ன சொல்றார்? கரண்ட் எப்படி இருக்கும்னு தெரியாம சிம்னி விளக்குலதான் காலத்தை ஓட்டி னோம்னு சொல்றாரா இல்லையா? எலெக்டிரிசிட் இல்லையென்னா இன்னைக்கு உலகம் இயங்க முடியுமா? சொல்லு. சரி நம்ம அப்பா டேப்ரெக்கார்டரைப் பார்த்து வியந்தாரா இல்லையா? உலகத்தில் எந்த மூலையில் இருக்கிறவனோடயும் பேசலாம்னு டெலிபோனை நினைச்சி பெருமிதப்பட்டாரா இல்லையா? நீயும் நானும் இந்தக் கம்ப்யூட்டர் யுகத்தில் தினம் ஒரு வளர்ச்சி செய்தி பார்த்து பிரமிக்கிறமா இல்லையா? கடைசியில் பில் போடறதிலயும் ரயில்வே ஸ்டேஷன்ல டிக்கெட் ரிசர்வ் பன்றதிலயும் எவ்வளவு சுலபமா கம்ப்யூட்டர் சகஜமாயிடுச்சு. கால்குலேட்டர் தெரியாத கிராமத்தான் இன்னைக்கு இல்லை புருஷோத்தமா. வீடியோ யுகம் உன்னை வீட்டை விட்டு வெளியே வரவேத் தேவையில்லையென்னு கட்டிப் போட்டுடுச்சா இல்லையா? உன் வாழ்க்கை முறையை கல்ச்சரை எல்லாம் மாத்திடுச்சா இல்லையா?"

"கல்ச்சர் எங்க மாறுது?"

"புருஷனுக்கு பொண்டாட்டி சாப்பாடு பரிமாறி பக்கத்தில் நிக்கிறது ஒரு பண்பாடா இல்லையா? டி.வி. வந்ததும் என்ன ஆச்சு? சாயங்காலம் நீ வீட்டுக்குப் போறப்போ டி.வி.ல முக்கியமான புரோக்ராம் இருந்து அதை அவ பார்த்துக்கிட்டிருந்தா என்ன சொல்றா? எல்லாம் எடுத்துமேஜை மேல வெச்சிருக்கேன் கொஞ்சம் எடுத்துப் போட்டுக்கறிங்களா ப்ளீஸ்னு சொல்றாளா இல்லையா? இது பெரிய விஷயமில்லை சின்ன அட்ஜஸ்ட்மெண்ட் தான். ஆனா

நடைமுறை மாறிப் போச்சல்ல? சரி முந்தியெல்லாம் ஞாயிற்றுக் கிழமைன்னா என்ன செய்வோம்.? யாராச்சும் ஃபிரண்டு வீட்டுக்குப் போவோம். இப்போ போனா அங்கே என்ன நடக்குது? அவன் டி.வி பார்த்திட்டிருப்பான். நாம போய் அவன் பக்கத்தில் உக்காந்துகிட்டு நாமும் புரோக்ராம் பத்தி நாலு வார்த்தை பேசிட்டு புறப்பட்டு வந்துடணும். விருந்தோம்பல் மாறிடுச்சா இல்லையா? விஞ்ஞான முன்னேற்றம் நம்ம வாழ்க்கை முறைகள்ல நமக்கே தெரியாம சின்னச் சின்னதா மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தும் புருஷோத்தமா. எல்லார்கிட்டயும் எந்த விஷயத்தைப் பத்தியும் ஒரு அவேர்னஸ் தெரியுது. இன்னைக்கு காலேஜ்ல, ஸ்கூல்ல படிக்கிற பிள்ளைங் களோட ஐ.க்யூ ரொம்ப அதிகமா இருக்கு. வெளில வந்ததும் அவங்களுக்கு நிறைய பாதைகள் இருக்கு. நம்மை மாதிரி பேங்க் எக்ஸாமும் சர்வீஸ் கமிஷன் எக்ஸாமும் மட்டும் எழுதிக்கிட்டு உக்காந்திருக்க வேண்டியதில்லை."

"யப்பா! இவ்வளவு அனலிட்டிகலாப் பேசறே! உன்னைப் போய் சாமர்த்தியம் பத்தாதுன்னு சொல்றாங்களா உன் வைஃப்?"

"இதெல்லாம் அவகிட்ட பேசினதில்லையே"

"ஏன்?"

"எந்த பூமியில் என்ன விதை விதைக்கணும் இருக்கில்லையா? நான் மாதவிகிட்ட பேசமுடியற தலைப்புகள் ரொம்ப லிமிடெட் புருஷோத்தமா. நீ சொல்வியே அடிக்கடி அண்டர் சன் எனி டாபிக் அர்ச்சனாவோட டிஸ்கஸ் பண்ண முடியும்தான். அப்படி நான் சொல்ல முடியாது"

"ஏன்?"

"உன் விஷயம் வேற. நீ உன் மனைவியை தேர்ந்தெடுத்த.. என் விஷயம் வேற. மாதவியை என் மனைவியா எங்கப்பா தேர்ந்தெடுத்தார். தப்பா சொல்லலை. என் மேல் உயிரையே வெச்சிருக்கா. லவ்விங் வைஃப்! ஆனா நீ சொன்னியே லவ்விபிங் வைஃப்னு அப்படி நான் சொல்ல முடியும்தான்னு தெரியலை. ரொம்ப உண்மையா அடி மனசிலேந்து சுரண்டி சொல்லணும்னா என் மனைவியை நான் காதலிக்கலை. அப்படினா நான் வெறுக்கறேன்னு அர்த்தமில்லை. ஐ லிவ் வித் ஹர். இந்த பாண்டேஜ் நிரந்தரமானது. மாற்றமில்லை. அவ காய் நறுக்கறப்ப விரல் வெட்டி ரத்தம் வந்தா கலவைப்படறேன். பதறி ஆஸ்பத்திரிக்கு கூட்டிட்டுப் போறேன். வெளியூர் போனா



அவளுக்கு புடவை வாங்கிட்டு வர்றேன். இதெல்லாம் பாசம் காதல் பாசத்தைத் தாண்டினதுன்னு நினைக்கிறேன். எனக்கு காபி பிடிக்கும்னு சொல்றதுக்கும் காபி இல்லைன்னா நான் செத்துடுவேன்னு சொல்றதுக்கும் வித்தியாசம் இருக்கு. யு கெட் இட்?"

மெதுவாகத் தலையசைத்தான்- என்னை உன்னிப்பாகப் பார்த்தபடி.

"என்ன பார்க்கறே?" என்றேன்

"பட்டுன்னு கேட்டுட்டீர்மமா?"

"கேளு. உனக்கில்லாத உரிமையா?"

"இந்த மாதிரியெல்லாம் நீ பேசமாட்டே. இப்போப் பேசறே. சொல்லு. சமீபத்தில் பரணியைப் எங்கயாவது பார்த்தியா?"

நான் திடுக்கிட்டு நிமிர்ந்தேன். டாக்டர் நம் வயிற்றில் அங்கே. இங்கே தடவி திடீரென்று நமக்கு வலி இருக்கும் சரியான பாய்ண்ட்டில் கை வைத்து அழுத்தி 'இங்கே தானே வலிக்குது?' என்று கேட்பது போல....

"இல்லை"

"எப்ப பார்த்தது?"

"ஆறேழு வருஷம் இருக்கும் பெரிய மழை பத்து நாளைக்கு அடிச்சி ஊத்தினதில் பாப்பாநாட்ல அந்த வீட்டோட கம்பவுண்டு சுவர் விழுந்துடுச்சின்னு தபால் போட்டிருந்தாரு. அதுக்காகப் போயி நாலு நாள் தங்கி கொத்தனாரை வெச்சி சரி செஞ்சிக் கொடுத்துட்டு வந்தேன். அப்ப பார்த்தது தான்"

"பேசினியா அப்போ?"

"ம்"

"இப்பவும் அங்கதான் இருக்காளா?"

"ஆமாம்"

"எத்தனை குழந்தைங்க?"

"ஒரே ஒரு பையன்"

"நிஜத்தை சொல்லு. சமீபத்தில் பரணி பத்தி உனக்கு யாராச்சும் ஞாபகப்படுத்தினாங்களா?"

மறுபடி டாக்டரின் விரல் சரியான பாய்ண்ட்டில் அழுத்துகிறது.

"இல்லைப்பா" என்றது வாய். அது அப்பட்டமான பொய் என்று என் உள் மனதிற்குத் தெரியும்

இவன் சைக்காலஜி படித்திருக்கிறானா என்ன?

போன மாதம் மாதவியும் குழந்தைகளும் விழுப்புரத்திற்கு அம்மா வீட்டிற்குப் போயிருந்த போது... மழை. ஏதோ பந்த் காரணமாக ஆபீஸ் இல்லை. டெலிவிஷனில் புரோக்ராம்ஸ் சுகமில்லை. என்ன செய்யலாம்? அலமாரியில் கலைந்து கிடக்கும் புத்தகங்கள் பக்கம் பார்வை செல்ல... உடனே அவற்றை எல்லாம் சுத்தம் செய்து அடுக்கி வைக்கத் தீர்மானித்து செயலில் இறங்கியாயிற்று

எல்லாப் புத்தகங்களையும் அள்ளி முதலில் கீழே போடத் துவங்கி.... நேருவின் டிஸ்கவரி ஆஃப் இந்தியா புத்தகத்தைப் போட்ட போது அதற்குள்ளிருந்து அந்தக் சுவர் வெளியே சிதற...

சிதறியது மனமும்.

பொக்கிஷமாகப் பாதுகாக்கும் பதினான்கு கடிதங்கள்

கலைந்து கிடந்த புத்தகங்கள் நடுவில் அப்படியே அமர்ந்து கொண்டு நடுங்கும் விரல்களால் அந்தக் கடிதங்களை எடுத்து...

ஒவ்வொன்றாய்....ஒவ்வொன்றாய்.... ஒவ்வொரு வரியாய்... ஒவ்வொரு வார்த்தையாய் ஒவ்வொரு எழுத்தாய்...

கிட்டத்தட்ட இரண்டு மணிநேரம். வேறு வயது. வேறு உலகம் உடல முழுக்க வெப்பம். மனம் முழுக்க நினைவுப் புகை. தடக் தடக் என்று இதயத் துடிப்பு புடைத்து புடைத்து வீங்கிய நரம்புகள் இறுதியாக கண்ணீர்!

கட்டிலில் கவிழ்ந்து... பக்கத்து போர்ஷன்காரனுக்குக் கேட்டு விடக் கூடாதேயென்று தலையணையை முகத்தில் அழுத்திக் கொண்டு வெடித்த விம்மல்கள்

'என் ஆசை சேதுவுக்கு....உங்கள் தேவதை எழுதியது'

தலையைச் சாய்த்து ஒரு கையை கன்னத்திற்கு முட்டுக் கொடுத்து படுக்கையின் குப்புறப் படுத்துக் கொண்டு எழுதியிருப்பாளோ... என்று ஒவ்வொரு வார்த்தையை பார்வை தடவி விலகும் போதும் அவளின் எழுதும் போசையும் சேர்த்து யோசித்து ரசித்த அந்த வைர நிமிடங்கள் எல்லாம் பொய்யா?

அந்த முதல் கடிதம் லட்சம் தடவை படித்திருப்பேனா?



'என் ஆசை சேதுவுக்கு...உங்கள் தேவதை எழுதியது

முதல் மூன்று வார்த்தைகளிலேயே உங்கள் கேள்விக்கு பதில் கிடைத்து விட்டதல்லவா.? என்ன பதிலாய் வருமோ என்கிற உங்கள் படபடப்பு இப்போது அடங்கி விட்டதல்லவா?

இப்போது நிதானமாகப் பேசலாமா?

உங்களுக்கு எத்தனை தைரியம் முதல் கடிதத்திலேயே என்னை தேவதை என்று வாணிக்க! சும்மா வுடான்ஸ் தானே? உங்கள் கடிதம் படித்ததும் கண்ணாடி எடுத்து என்னைப் பார்த்துக் கொண்டேன்

எனக்கு தேவதைக்கான முத்திரை எதுவும் தென்படவில்லையே. உங்களுக்கு மட்டும் எப்படி? என் விலாப் பகுதிகளில் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டேன். இறக்கைகள் எதுவும் முளைக்கவிருக்கின்றனவா என்று. அப்படி எதுவும் இல்லை

காதலை ஏந்திச் செல்லும் வாகனங்களில் காகிதம் ஒன்று என்று குறிப்பிட்டிருந்தீர்கள் ரசித்தேன். அதை விட முக்கியமான வாகனமாக நான் நினைப்பது கண்களை!

ஆமாம் உங்கள் கண்களில் இருந்துதான் என் மீதான உங்கள் காதலை முதலில் புரிந்துக் கொண்டேன். அதை ஊர்ஜிதப்படுத்த மட்டுமே உதவியது உங்கள் கடிதம்.

பார்வை ஒன்றே போதுமே. பல்லாயிரம் சொல் வேண்டுமா? என்று கவிஞர் எத்தனை அனுபவித்து எழுதியிருக்க வேண்டும்.

சேது உங்களை எனக்கு முதல் பார்வையிலேயே பிடித்துப் போக நீங்களும் புராண ராமர் இல்லை. நானும் புராண சீதை இல்லை.

என் அப்பாவிடம் நீங்கள் டிபூசன் படிக்க ஆரம்பித்து ஆறேழு மாதங்களுக்கு மற்ற மாணவர்களோடு ஒருவராகத்தான் தெரிந்தீர்கள்

எங்கள் வீட்டு பூனைக்குட்டி மேல் லாரி ஏறிவிட.....எல்லோரும் ரத்தக் கூழாயிருந்ததை அருவெறுப்போடு பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது உங்கள் கண்களில் மட்டும் ஒரு கலக்கத்தைப் பார்த்த தினத்தில் தான் நீங்கள் தனித்து தெரிந்தீர்கள்.

அன்றிலிருந்து தான் உங்களை கவனிக்க ஆசை எழுந்தது. உங்கள் எல்லா கவனிக்கப்பட வேண்டுமென்கிற ஆசையும் எழுந்தது.

என் அப்பா ஒவ்வொருவருக்கும் என்ன கலர் பிடிக்கும் என்று கேட்ட போது எல்லோரும் ஒவ்வொன்று சொன்ன போது, நீங்கள் யாரும் சொல்லாத பிரெளன் என்ற போது அடுத்த அறையிலிருந்த

எனக்குள் சில்லிட்டது. எனக்குப் பிடித்த நிறமும் பிரெளன் என்பதால்.

இப்படி சின்னச் சின்னதாய் நமக்குள் உள்ள ஒற்றுமைகளை எண்ணி சந்தோஷப்பட்டுக் கொள்வேன். ஒற்றுமைகளை உருவாக்கவும் துவங்கினேன். நீங்கள் வைத்திருக்கும் அதே கேம்ளின் பேனாவை கடையில் தேடி நான் வாங்கிக் கொண்டதற்கு என் பழைய பேனா தொலைந்து விட்டது என்று அப்பாவிடம் சொன்னது பொய்க்காரணம்.

எனக்கு பாத்ரூமில் மோதிக் கொண்டு காயம் என்று மருந்து தடவின நாளில் புட்பால் விளையாடி முழங்காலில் காயமென்று கட்டுபோட்டுக் கொண்டு நீங்கள் வந்த போது... இதில் கூட ஒற்றுமையா என்று என் மனது குதூகலித்திருக்கிறது.

திருச்சியில் நீங்கள் கல்லூரி படிப்புக்காக போனபோது, நான் பிடிவாதம் பிடித்து திருச்சியில் தான் படிப்பேன் என்று சொல்லி சாதித்து சேர்ந்தது உங்களுக்குத் தெரியாது.

திருச்சியில் நாம் சந்திக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அல்ல. சந்திக்க நேரிடலாம் என்கிற நோக்கத்தில். ஒரே ஊரில் படிக்கிறோம் என்கிற ஒற்றுமை உணர்வு தரும் சந்தோஷத்திற்காக

தேங்க் காட்! நான் எதிர்பார்த்தபடியே, தெய்வங்களிடம் வேண்டிக் கொண்டபடியே நாம் சந்தித்தோம்.

அனைத்துக் கல்லூரிகளும் கலந்து கொண்ட N.S.S. கேம்பி! ஒரு வாரம். எந்த கிராமம் அது? குருமணி பக்கத்தில் போதாவுர். உங்கள் கல்லூரி மாணவர்கள் முப்பது பேரும் எங்கள் கல்லூரி மாணவிகள் இருபத்தைந்து பேரும். தனித்தனியிடங்களில் தங்க வைக்கப் பட்டாலும் பகலில் பொதுப்பணிகள் சேர்ந்து செய்ய வாய்ப்பளிக்கப் பட்டதில்....

"ஏய் பரணி....நீ திருச்சிலயா படிக்கிறே?"

இதுதான் நீங்கள் என்னிடம் பேசிய முதல் வாக்கியம்! உங்கள் முகத்தில்தான் எவ்வளவு உற்சாகம் வழிந்தது! ஏய்! என்றதில் ஒரு துள்ளல் பரணி என்று பெயர் சொல்லி நீ என்று ஒருமையில் கூப்பிட்டதில் ஒரு உரிமை! எவ்வளவு முறை நினைத்து நினைத்து ரசித்தேன் தெரியுமா?

அதற்குப் பிறகு அந்த ஏழு நாட்களும் எவ்வளவு பேசினோம்!



இலக்கியம் கவிதை, படிப்பு, பெண்ணுரிமை மரபு, உலகம் என்று எதைப் பற்றியும் தீர்மானமாக நீங்கள் கொண்டிருந்த கருத்துக்கள் உங்கள் மேல் பிரியத்தோடு மரியாதையையும் வளர்க்கத் துவங்கின

அப்பறம் அடிக்கடி டெலிபோனில் பேசிக் கொண்டாலும் பொது இடத்தில் சந்தித்து கலியரங்கங்கள், பட்டி மன்றங்களுக்குச் சேர்ந்து சென்றதும்...

'பரணி, நான் உன்னை நேசிக்கிறேன் நீயும் என்னை நேசிக்கிறாய்?' என்றெழுதுவதற்கு உங்களுக்கு தைரியம் வர இரண்டு வருடங்கள் தேவைப்பட்டிருக்கின்றன

நல்லவேளை, இன்னும் தயக்கத்தைத் தொடராமல் இப்போதாவது வெளிப்படுத்தினீர்களே...

சேது...நான் உங்களை தெள்ளத் தெளிவாகக் காதலிக்கிறேன். இன்று உங்கள் கடிதம் படித்த பிறகல்ல. அதற்கு முன்னதாகவே நம் ஊரில் நாம் பள்ளிப் பருவத்தில் இருந்த நாள் முதலாகவே, என் கருத்தை அழுத்தம் திருத்தமாகக் குறிப்பிட வேண்டும். என்று எழுதியிருந்தீர்கள்.

தெரிவித்து விட்டேன் போதுமா?

இன்னும் அழுத்தமாக வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றால் ....அது கடிதத்தில் முடியாது காதலா! புரிகிறதா?

உங்கள் தேவதை

பரணி

"ஏய்! சேது! என்ன கேட்டேன் இப்போ? ஏன் இப்படி அப்செட் ஆகிட்டே? பரணியை யாராச்சும் சமீபத்தில் ஞாபகப்படுத்தினாங்களான்னு கேட்டேன். உண்டுன்னா உண்டுன்னு சொல்லு. இல்லைன்னா இல்லைன்னு சொல்லிட்டுப் போயேன்" என்றான் என் தோளில் கைவைத்துப் பேசிய புருஷோத்தமன்

"அந்த ஞாபகம் எல்லாம் இல்லை புருஷோத்தமா?" என்றது வடிகட்டி அனுப்பப்பட்ட வார்த்தைகள்

"வேற எங்கே உனக்குப் பிரச்சனை? நீ சந்தோஷமா இல்லைன்னு முகம் சொல்லுதே சேது?"

"கவலை தான்"

"என்ன கவலை"

"நினைச்சபடி வீட்டை நல்லபடியா கட்டி முடிக்கணுமேங்கற கவலைதான்"

முதல் பொய்யைத் தொடர்ந்து பொய்களை அடுக்குவதென்பது எப்போதுமே சுலபமான காரியம்"

"இவ்வளவுதானா? இதுக்குத்தானா இவ்வளவு வொரீடா இருக்கே? சியர் அப் மேன். நான் உனக்கு உதவி பண்ணேன். வீடு வித்து பணம் வந்தப்புறம் உன் என்ஜீனியரோட ஒரு சிட்டிங் நான் உக்காந்து எல்லா வேலைகளுக்கும் ஷெட்யூல் போட்டுத் தர்றேன். அதது அந்தந்த நேரத்தில் நடக்க வெச்சிடலாம். கவலையை விடு. படுத்துக்கலாமா? தூக்கம் வருது எனக்கு?"

எனக்கு அப்பாப்பொத்த. ஏறிப் படுத்துக் கொண்டேன் விளக்குகள் அணைக்கப்பட்டன

இந்த தடவை பாப்பாநாட்டில் பரணியை சந்திப்பேனா என்ற ஒரு கேள்வி வந்தமாந்தது. கூடவே சந்திக்க வேண்டுமென்று எண்ணமும் வந்தமாந்தது.

4



கிரீச் கிரீச் என்ற சப்தத்தோடு ஊஞ்சல் மெதுவாக அசைந்து கொண்டிருந்தது. கடலை மண்டிக்காரர் ராமண்ணா கதரில் பனியன் மாதிரியும் இல்லாமல் சட்டை மாதிரியும் இல்லாமல் ஒன்றை அணிந்திருந்தார். பளபளக்கும் எவர்சில்வர் டப்பாவிலிருந்து வெற்றிலை எடுத்து மடியில் துடைத்துப் போட்டுக் கொண்டபடி பேசினார்

எதிரே வயர் பின்னிய நாற்காலிகளில் நாங்கள் எதிரே. நாங்கள் குடித்து முடித்து ஈக்கள் உட்காரும் காபி டம்ளர்கள்.

எல்லாம் புருஷோத்தமன் தான் பேசிக் கொண்டிருந்தான். நான் என் வீட்டை கண்களால் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்

"நீங்க ரெண்டு பேரும் பேசிட்டிருங்க. நான் மொட்டை மாடிக்குப் போய்ப் பார்த்துட்டு வர்றேன்"

"உங்க வீடு. எங்க வேணாலும் போய்ப் பாருங்கோ சார். ஒரு ஆணி கூட அடிக்காம கண்ணாடி மாதிரி வெச்சிருக்கேன்."

மொட்டை மாடியில் ராமண்ணா குடும்பத்தினரின் துணிகள்



கொடிக்கயிற்றில் காய்ந்து கொண்டிருக்க...கூடவே உட்கார்ந்திருந்த ஒரு குருவி என் வரவில் பயந்து பறந்து போனது

சிவப்பு சதுரக் கற்கள், மொட்டை மாடிக்குள் எட்டிப் பார்க்கும் முருங்கை மரம். அம்மா இங்கு வந்து நின்றபடியே காய் பறிப்பாள். உதவிக்கு நான் காற்றாடி விடுவது இங்கே தான். வடாம் பிழிந்து காயப்போட்டு காவலுக்கு கையில் குச்சியுடன் என்னை உட்கார வைப்பதும் இங்கே தான். சொந்தக்காரக் குழந்தைகள் வந்தால் இங்கே வந்து ஓடிப் பிடித்து விளையாட கீழே திடும், திடும் என்று அதிரல் கேட்கும்

அப்பாவுக்கு மொட்டை மாடி மேல் ரொம்ப இஷ்டம். ஷேவிங் செய்து கொள்ள ரேசர் சோப்பு, பிளாஸ்டிக் கிண்ணத்தோடு இங்கே வந்து விடுவார். கிட்டே உட்கார்ந்து உன்னிப்பாகப் பார்க்கும் என் மூக்கில் கொஞ்சம் சோப்பு தடவி விட்டுவிடுவார்

வெயில் காலமென்றால் அப்பா இங்கே தான் படுத்துக் கொள்வார். மாலை ஆறு மணிக்கெல்லாம் வேலைக்காரனை விட்டு குடம் குடமாக தண்ணீர் ஊற்றிக் குளிர வைத்து விடுவார். இரவு பாய் போட்டு படுத்துக் கொள்வார், சில சமயங்களில் அவருக்கு நானும் தங்கையும் கூட படுப்போம். கதை சொல்லும் அப்பா இல்லை. வாழைப்பழம் சாப்பிடுங்க என்று தரும் அப்பா

என்னவோ அப்பா என்றாலே கோபமான முகம் தான் நினைவில் தங்கியிருக்கிறது. வீடு கோர்ட் விவகாரங்களில் சிக்கி மீண்ட பிறகு அவர் சிரிப்பையே மறந்து போய்விட்டார்

"நல்லா இருக்கிறீர்களா?" என்று யாராவது கேட்டால் கூட, "ஏன், பார்த்தா தெரியலையா?" என்று எரிச்சல் காட்டிக் கொண்டிருந்தார்.

இந்த மொட்டை மாடியில் வைத்து தான் தனிமையில் ரொம்பத் தயக்கத்திற்குப் பிறகு என் வாழ்வின் தலையாயப் பிரச்சினையை சொன்னேன்.

"அப்பா, இங்கிலீஷ் வாத்தியார் அருணாசலம் இருக்காரில்லையா? அவருக்கு ஹார்ட்ல ஏதோ கோளாறாம். ஒரு மாசத்துக்குள்ளே மெட்ராசுக்கு கொண்டு போய் பெரியா ஆபரேஷன் செய்யணுமாம்"

"பாவம்! நல்ல வாத்தியாரு. அவருக்குக் கூட ஒரு பொண்ணு உண்டுல்ல?"

"ஆமாம்ப்பா. பரணின்னு பேரு. நான் திருச்சில படிப்பை முடிச்சப்பத்தான் அதுவும் படிப்பை முடிச்சது. அந்தப் பொண்ணுக்கு முறை மாமன் தனபாலனு வாடகை சைக்கிள் கம்பெனி வெச்சிருக்கான்"

"ஆமாம் தெரியும். குடிகாரப் பய. ஆனா நாப்பது அம்பது சைக்கிள் வெச்சிருக்கான். கொஞ்சம் சொத்து பத்தும் தேத்திட்டான்னு சொன்னாங்க. அவனுக்கு என்ன?"

"இல்லைப்பா அவன் வந்து வாத்தியாரோட வைத்திய செலவு பூரா ஏத்துக்கறேன். ஆனா பரணியைக் கட்டித் தரணும்னு சொல்றானாம்"

"முறைப் பொண்ணுதானே? கேக்கறதில் என்ன தப்பு? மாமனாரோட வைத்திய செலவை ஏத்துக்க எந்த மருமகப்பிள்ளை ஒத்துக் குவான்?"

"இப்ப நீங்களே சொன்னீங்க. அவன் குடிகாரன்னு ரெண்டாவது அவன் பள்ளிக்கூடத்தைத் தாண்டலை. இந்தப் பொண்ணு டிகிரி முடிச்சிருச்சு. எந்த வகையிலயும் பொருத்தமே இல்லைப்பா"

"எல்லாக் கல்யாணமும் பொருத்தம் பார்த்துத்தான் நடக்குதா? டிகிரி படிச்சட்டா என்ன தலையில் கொம்பா? மாமனைக் கட்டிக்கறதுக்கு என்ன? குடும்பச் சூழ்நிலைக்கு அனுசரிச்சத்தானே போகணும்? விதி அதுன்னா எப்படி மாத்ற முடியும்?"

"இல்லைப்பா, ஒரு பேச்சுக்கு கேக்கறேன். அந்தப் பொண்ணு மனசுல வேற யாராச்சம் இருந்தா. இந்த் கல்யாணத்துக்கு எப்படி மனசு ஒப்பும்?"

"அப்ப சிரமம் தான் அவ மனசுல இருக்கிறவன் கிட்டே காசு பணம் இருந்தா வைத்திய செலவை ஏத்துக்கறதா சொல்லி பொண்ணு கேக்க வேண்டியதுதான்"

"அப்பா அது நான்தான். ஒரு லட்ச ரூபா உங்களால ஏற்பாடு பண்ணித்தர முடியுமா?"

"அடி செருப்பால்" என்று படுத்திருந்தவர் எழுந்துவிட்டார் பூகம்பம் வெடித்து, மின்னல்கள் சீறி இடி இடித்து... அவர் பேசிய ஒரு மணிநேரப் பேச்சின் சுருக்கம்.

"ஜாதி விட்டு ஜாதி! இந்தக் கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்க மாட்டேன். இஷ்டம் இருந்தா இந்த வீட்ல இரு. இல்லைன்னா வெளில போ. பத்து பைசா தரமாட்டேன்"



நான் வெளியே வந்து விட்டேன்.

ஊருக்கு வெளியே கல்வான் ஏந்திய அய்யனார் கோவிலின் வெளவால் சுற்றும் மண்டபத்தில் என் மடியில் கவிழ்ந்து அழுத பரணியின் முகம் நிமிர்த்தி "இதோ பாரு, நான் வீட்டை விட்டு வந்து ஒரு வாரமா வக்கீல் ஆபீசுக்குத்தான் அலைஞ்சிட்டிருக்கேன். எங்க தாத்தா வாங்கிப் போட்ட நிலத்துல அப்பா கட்டின வீடு. நிலம் இல்லாம எப்படி வீடு கட்ட முடியும்? எப்படிப் பார்த்தாலும் அந்த வீட்ல எனக்கொரு பங்கு இருக்கு. வழக்கு போடத்தான் போறேன். என் பங்கு வந்ததும் உங்கப்பாவுக்கு ஆபரேஷன் பண்ணிடலாம்" என்றேன்.

அவள் வெறுமையாக சிரித்து, "இன்னும் மூணு வாரத்துக்குள்ளே ஆபரேஷன் செய்யணுங்க சேது. கோர்ட்ல கேஸ் போட்டு வழக்கு முடிய எத்தனை வருஷம் ஆகும்? மூணு வாரத்தில முடியற வழக்கா இது? விடுங்க. எனக்காக நீங்க அப்பாவைப் பகைச்சுக்க வேணாம். ஏற்கனவே ஒரு தடவை உங்க வீடு கோர்ட்டுக்குப் போய்டு வந்துடுச்சு. நீங்க உங்கப்பாவோட ராசியாயிடுங்க" என்றாள்

"அப்போ நீ"

"நான் மாமனைக் கட்டிக்கிறேன் சேது. வேற வழியில்லை. அப்பாவைக் காப்பாத்திக்க வேண்டியது என் கடமை சேது"

"அதுக்காக? என்னை மறந்துடுவியா நீ...?"

"அது முடியாது. உங்களை நேசிச்ச அந்த பரணி என் கழுத்தில தாலி ஏறின நிமிஷமே செத்துப் போயிடுவா. சேது. மாமன் வீட்டுல காலெடுத்து வைக்கிறவ ஒரு பொம்மை"

"தத்துவம் கித்துவம் எல்லாம் வேணாம். எனக்கு அந்த வீட்டு மேல சட்டப்படி பாத்யதை இருக்குன்னு வக்கீல்கிட்ட சர்ட்டிபிகேட் வாங்கி அதை வெச்சுயார் கிட்டயாவது கடன் வாங்கப் பார்க்கறேன் பரணி. நாலு நாள்ல ஏற்பாடு பண்ணிடறேன்"

வாக்கு கொடுத்துவிட்டு லாயர் சர்ட்டிபிகேட்டுடன் எனக்குத் தெரிந்த தெரியாத அத்தனைப் பேரிடமும் அலைந்து கடன் கேட்டு அவமானப்பட்டேன்.

"ஒரிஜினல் பத்திரத்திலேயே ஆயிரம் வில்லங்கம் இருக்கு. வழக்குல ஜெயிச்சா பங்கு இருக்குன்னு சொல்ற இந்த காகிதத்தை நம்பி எவன் தம்பி பணம் கொடுப்பான்?" எல்லோரும் இதையே மாற்றி மாற்றி வேறு வார்த்தைகளில் சொல்ல...

தஞ்சாவூரில் ஒருவரைப் பார்த்துவிட்டு நான் பாப்பாநாட்டிற்கு பஸ்சில் வந்து இறங்க....தனபால் வாடகை சைக்கிள் கம்பெனி வாசலில் பட்டாசு கொளுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள். பட்டாசு கிளப்பிய புகையடங்கியதும் பார்த்தால் ரிக்ஷாவில் இருந்து பட்டுப் புடவை புதுத்தாலியுடன் பரணியும் பட்டு வேட்டியில் தனபாலும் இறங்கி...

அப்பாவைப் பார்க்கவே பிடிக்காமல் சென்னை வந்து வெதும்பி, வெதும்பி வேலை கிடைத்து, அந்த பதினான்கு கடிதங்களை மறுபடி மறுபடி படித்து...

அப்பா தேடி வந்து "உன் கால்ல வேணாலும் விழறேன் வாப்பா, அம்மா ரொம்ப சீரியஸா இருக்காங்க" என்று சொல்லி அழைத்துப் போய்....மறுபடி உறவுகள்.

எனக்கு லேசாக சிரிப்பு வந்தது.

என் வாழ்க்கையே லட்சியமாக நினைத்த டாக்டர் படிப்புக்கு உதவாத இந்த வீடு-

என் வாழ்க்கையே பரணிதான் என்று நினைத்து திருமணத்தில் இணைய விரும்பிய போது உதவாத இந்த வீடு-

என் மனதில் இல்லவே இல்லாத, என் மனைவியின் மனதில் விஸ்வரூபமெடுத்து நிற்கும் லட்சியம் நிறைவேற மட்டும் உதவப் போகிறது.

பெருமூச்சு விட்டேன். மொட்டை மாடியிலிருந்து இறங்கி வந்து, "என்ன ஆச்சு?" என்றேன்.

"பிடிச்ச பிடியிலயே இருக்கார். ஏறி வரமாட்டேங்கறார்" என்றான் புருஷோத்தமன்.

"சரியான ஆளைத்தான் கூட்டிட்டு வந்திருக்கீங்க. நீங்க உக்காந்து பேசுங்கோ சார்" என்றார் ராமண்ணா

"புருஷோத்தமன் எப்படி பேசி முடிஞ்சாலும் எனக்குப் பூரண சம்மதம். நீங்க அவன்கிட்டயேப் பேசுங்க. நான் காலாற அய்யனார் கோவில் வரைக்கும் போய்டு வந்துடறேன்"

கிராமம் மாறியிருந்தது. நிறைய கடைகள். டாக்ஸிகள். ஒரு திரையரங்கம். ஒரு கடையில் பிஸ்கெட் பாக்கெட்டுகள் வாங்கிக் கொண்டேன்.

பரணியின் மகன் பெயரென்ன? சரவணன்! அதே துரு துரு



கண்கள். ஆறு வருடம் முன்பு பார்த்த போது எல்.கே.ஜி படிப்பதாக சொன்னான். இப்போது ஐந்தாவது படிக்க வேண்டும்.

சென்ற தடவை பரணியைப் பார்க்க முயன்றபோது தனபால் தன் குடும்பத்தோடு பழநி போயிருப்பதாகச் சொன்னார்கள். மூன்று தினங்களில் கொத்தனார் வேலைகள் முடிந்து விட்டாலும் ஒரு நாள் அதிகமாகத் தங்கி பார்க்கச் சென்ற போது வீட்டில் தனபால் இருந்ததால் "செளக்கியமா?" என்ற ஒரே ஒரு வார்த்தையும் அதற்கு "ம் நீங்க?" என்ற பதிலும் மட்டுமே இருந்த ஒரு மணி நேரத்திலும் பேசியவை.

கண்கள் யதேச்சையாக இடறிக் கொண்ட போதெல்லாம் பார்வையை விலக்கிக் கொள்பவன் நானாகவே இருந்தேன். அந்த ஒரு சில பார்வை விநாடிகளிலும் கூட எத்தனை ஆயிரம் மௌனக் காவியங்கள் புதைந்திருந்தன!

அப்போது பரணி சற்று குண்டாகியிருந்தாள்.

"வீட்ல பரணியை எந்த வேலையையும் செய்ய விடறதில்லை சார். கிரைண்டர் வாங்கிப் போட்டிருக்கேன். போரடிச்சா பாட்டு கேக்க டேப் ரெக்கார்டர் வாங்கிப் போட்டுருக்கேன். கேஸ் அடுப்பு சார். படிச்ச பொண்ணில்லையா. சுகமா வெச்சுக்க வேணாமா?" என்றான் தனபால்

இப்போது இன்னும் கூட குண்டாகியிருக்கலாம். சரவணனுக்கு ஒரு தம்பியோ தங்கையோ இருக்கலாம்.

வீட்டில் நான் போகும் நேரத்தில் தனபால் இல்லாமலிருந்தால் பரவாயில்லையே என்று ஒரு மனம் நினைத்தது. சரி அவள் மட்டும்தனியாய் இருக்கிறாள். என்ன பேசுவாய்? பழையதை எல்லாம் ஞாபகப்படுத்தி அழ வைக்கப் போகிறாயா? என்று ஒரு மனம் கேள்வி கேட்டது

அய்யனார் கோவில் போகும் வழியில் இருந்த அந்த தெருவுக்குள் நுழையும் போதே உள்ளே ஜிவ்வென்று ஏதோ கவ்வியது

தனபாலின் வீடு பூட்டியிருந்ததில் கொஞ்சம் ஏமாற்றத்தோடு கொஞ்சம் ஆறுதலும் கூட இருந்தது. சற்றுத் தள்ளி விற்குத் தொட்டியில் பெரிய சவுக்கு மரங்களை கோடாலி கொண்டு வெட்டி விறகாக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கிட்டேப் போனதும் நிறுத்தி, வியர்வை வழித்துப் போட்டார்கள்

"ஏம்பா சைக்கிள் கம்பெனி தனபால் வீடு பூட்டியிருக்கே..."

"அது பூட்டித்தானே கிடக்குது"

"தனபால் வீடு மாறிட்டாரா?"

"அவர் எங்கே இங்கே இருக்காரு? குடும்பத்தோட மெட்ராசுக்குப் போய் மூணு நாலு வருஷம் ஆச்சுதே"

"மெட்ராசுக்கா? ஏன்?"

"இங்கே தொழில் சரியில்லை. சதா குடிச்சிட்டே இருந்தா கல்லால் உக்காற்றவன் எல்லாம் காசை சுருட்டிக்கிட்டு ஓடாம என்ன செய்வான்? மெட்ராஸ்ல அவரோட சொந்தக்காரப் பையன் வெட்டிப் பட்டறை வெச்சி நடத்திட்டிருக்கான். தனபாலுக்கு ஒரு பட்டறை போட்டு தொழில் அமைச்சுத் தரேன்னு அவர் சொன்னதால இவங்க ஒரேயடியாப் போயிட்டாங்க

பரணி மூன்று நான்கு வருடங்களாக நான் வசிக்கும் அதே மெட்ராசில் தான் இருக்கிறாள் என்பதை அறிந்ததில் ஒருவித மகிழ்ச்சி. என்னைத் தேடி வந்து ஒரு தடவையாவது பாரத்திருக்கக் கூடாதா என்று ஒரு கேள்வி. அந்த கேள்வி உடனடியாக அடிபட்டுப் போனது. கல்யாணமான ஒரு பெண் தன் கணவனிடம் என்ன வென்று சொல்லி என் வீட்டிற்கு வரமுடியும்? என் மனைவியிடம் என்னவென்று சொல்லி அறிமுகப்படுத்திக் கொள்ள முடியும்?

"மெட்ராஸ்ல எங்க இருக்காங்கன்னு தெரியுமா?"

"ஜெயவிலாஸ் கபேல கணேசன் இருப்பாரு. அவருதான் தனபாலுக்கு தோஸ்த். அவருக்குத் தெரிஞ்சிருக்கலாம் கேட்டுப் பாருங்க"

ஜெயவிலாஸ் கபேயில் கம்பியில் சதுர பில் குத்தி, சிலேட்டில் கணக்குப் போட்டு காசு பாக்கி கொடுத்துக் கொண்டிருந்த கணேசன். "மெட்ராஸ் போய் ஆறு மாசத்துக்கு லெட்டர் எழுதிட்டிருந்தோம். அப்புறம் விட்டுப் போச்சங்க. அவரும் இந்த பக்கம் வரலை. எனக்கும் மெட்ராஸ்ல வேலை இல்லை. இப்பவும் இதே அட்ரஸ்ல்தான் இருக்காரன்னு தெரியாது. விசாரிச்சப் பாருங்க" என்று சொல்லி ஒரு பாக்கெட் நோட்டில் குறித்து வைத்திருந்த தனபாலின் பழுவந் தாங்கல் விலாசத்தை தனிக்காகிதத்தில் எழுதிக் கொடுத்தார்

நான் வீடு திரும்பின போது புருஷோத்தமன் "சேது. ஒரு வழியா நாலே முக்காலுக்கு முடிச்சுட்டேன். முக்கால் அட்வான்ஸா இப்ப



கொடுத்துடறார். ஒரு மாசத்திலே ரெஜிஸ்தர் பண்ணிக்கிறார். அப்ப நாலு தர்றார். பத்திரம் எப்படி எழுதறதுன்னு இங்க ரெஜிஸ்தர் ஆபீஸ் விசாரிச்சுக்கிட்டு பத்து நாள்ல மெட்ராஸ் வந்து மேற் கொண்டு விபரங்கள் பேசறேன்னு சொல்லிட்டார்" என்றான்.

"சந்தோஷம்" என்றேன். "எப்ப நாம் புறப்படலாம்?"

5



மின்சார ரயிலில் உட்கார இடமில்லை. வார் பிடித்து நின்று கொண்டிருந்தேன். கமலா ஆரஞ்சும் வறுத்த கடலையும் விற்றுக் கொண்டு போனார்கள். உட்கார்ந்திருந்தவர்களில் பெரும்பாலோர் ஏதாவது படித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நாலே முக்கால் லட்சத்திற்கு வீடு விலை பேசப்பட்டு கொடுக்கப்பட்ட எழுபத்தையாயிரம் அட்வான்சை கையில் கொடுத்ததும் மாதவிக்கு முகமெல்லாம் பல்.

"நான் சொன்ன மாதிரி உங்க ஃபிரண்டைக் கூட்டிக்கிட்டு போனதாலத்தான் இந்த விலை அமைஞ்சது. நீங்க மட்டும் போயிருந்தா நாலு ரூபாய்க்கு சரின்னு முடிச்சிருப்பாங்க" என்றாள்.

"உண்மைதான்" என்று ஒப்புக் கொண்டதில் கூடுதல் சந்தோஷம் பழுவந்தாங்கல் ஸ்டேஷனில் இறங்கிக் கொண்டேன். பாக் கெட்டில் இருந்து விலாசம் எழுதின காகிதம் பார்த்துக் கொண்டு "ராமர் கோயில் தெரு எப்படிப் போகணும்?" ஸ்டேஷனில் தென்பட்ட முதல் நபரை விசாரித்துக் கொண்டு, சொல்லப்பட்ட வழிகளில் நிதானமாக நடந்தேன்.

ஆபீசில் அரை நாள் பர்மிஷன் போட்டுவிட்டு தவிப்போடு புறப்பட்டு வந்திருக்கிறேனே. இந்த விலாசத்தில் மாறாமல் அவர்கள் இருக்க வேண்டும். இருந்தால் அவள் மட்டும் இருக்க வேண்டும் இருந்தால்? என்ன பேசுவது?

மைடியர் தேவதை டார்லிங் என்று பேச முடியுமா என்ன? நியாயமும் அவசியமும் இல்லை. கம்மா பார்த்தால் போதும் எப்படி இருக்கிறாள் என்று தெரிந்தால் போதும்.

என்னை போலவே அவளும் நான் எழுதின கடிதங்களை பத்திரமாக வைத்திருப்பாளா? இந்த சிந்தனையே அபத்தம். அவள் பெண். சில சமூக நியதிகளுக்கு இயல்பாகக் கட்டுப்பட்டவள். ஆளுமைத்

திமிரில் நான் நியதிகளை மீறலாம். அவளால் முடியுமா? ஏன் மீற வேண்டும்? அவள் இன்னும் என்னை நினத்து என்னைப் போலவே உள்ளாளுக்குள் உருகிக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது என் எதிர்பார்ப்பா? எனில் அது நாகரீகமில்லாத எதிர்பார்ப்பு. அப்படியே இருந்தாலும் கேட்கவும் முடியாது. சொல்லவும் முடியாது. இரண்டு மனங்களுக்குள்ளும் ரகசியமாக சாவு வரை அடைகாக்கப்பட வேண்டிய ரகசியம்! நடு ராத்திரி விழிப்புகளும், ஏக்கப் பெருமூச்சுகளும் அயர்ச்சியும் அவளுக்குள்ளும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கலாம். பேட்டி மாதிரி விசாரிக்க முடியாது.

ராமர் கோவில் தெருவில் நுழைந்ததும் நாலாவது வீட்டின் வாசலில் தனபால் சைக்கிள் நிலையம் என்று போர்டுடன் ஏழெட்டு சைக்கிள்கள் நின்றன. ஒரு பொடியன் சைக்கிளுக்கு எக்கி எக்கி காற்றடித்துக் கொண்டிருந்தான்.

"தம்பி, உன் கடை ஒனர் தனபால் இருக்காரா?"

"சார்! நீங்களா? உக்காருங்க சார்" அவன் பரபரப்பாக ஒரு ஸ்டீலைத் துடைத்துப் போட்டான். "என்னைத் தெரியலையா சார்? பாப்பாநாட்ல இருந்தப்ப நீங்க ஒரு தடவை வந்திருக்கீங்க. சாவி கொடுத்தா ஓடற ஏரோப்ளான் வாங்கிக் கொடுத்தீங்களே. நான்தான் சார் சரவணன்". என்றான்.

அரை டவுசர் போட்டு கறுப்பு மசி அப்பிய அங்கங்கே கிழிந்திருந்த பனியன் அணிந்து.... இவனா?

"அப்பா...எங்கப்பா?"

"தெரியாதா? அப்பா செத்துப்போய் மூணு வருஷம் ஆச்சு. அவர் பேர்ல தான் இந்த சைக்கிள் கம்பெனி ஆரம்பிச்சேன்" என்றான்.

திடுக்கிட்டதில் எழுந்து விட்டேன். கடைக்குள் மாட்டப்பட்டிருந்த தனபால் போட்டோவில் சந்தனம், குங்குமம் வைக்கப்பட்டு, காய்ந்து போன மாலை தொங்கியது.

எனக்கு அந்த அதிர்ச்சி ஜீரணமாக நிறைய அவகாசம் தேவைப்பட்டது.

"எப்படிப்பா?" என்றேன் திக்கி.

"ஒரு நாளைக்கு ஆறு வேளை குடிச்சிட்டே இருந்தா? லிவராமே...அது கெட்டுப் போய்டுச்சுன்னு டாக்டர் சொன்னாரு ரத்த ரத்தமா வாந்தி எடுப்பாரு. நானாச்சும் எங்கம்மாவை நல்லா வெச்சுக் கணும்னு கடை ஆரம்பிச்சுட்டேன்"



"படிப்பு?"

"ரெண்டாவதோட மூட்டை கட்டியாச்சு சார்"

கண்கள் கலங்கின. பாப்பாநாட்டில் இவனை சந்தித்த போது நான் கேட்ட கேள்வி. பெரியவனானதும் என்னவோ வரணும்னு ஆசைப் படறே? அவன் கண்களில் கனவு மின்ன சொன்ன பதில்: "டாக்டராகணும் சார்"

"அம்மா எங்கேப்பா?"

"வக்கீலாபீசுக்குப் போயிருக்காங்க சார்"

"எதுக்கு?"

"அங்க டைப்பிஸ்ட்டா வேலை பார்க்கறாங்க சார். பின்னாடிதான் எங்க வீடு வாங்க சார். சாவி என்கிட்டதான் இருக்கு. திறந்து விடறேன். நீங்க உக்காந்திருங்க. நான் போய் அம்மாவை கூட்டிட்டு வர்றேன். அடுத்த தெருவுல தான் வக்கீலாபீஸ்"

"இல்லைப்பா. நான் இங்கயே இருக்கேன்"

"முக்கியமானவங்க வந்து அவங்களை கடையில் உக்கார வெச்சா அம்மா திட்டுவாங்க சார்" என்றவன் "நீங்க வாங்க சொல்றேன்" என்று என் கையைப் பற்றி இழுத்துச் சென்று வீட்டின் பூட்டைத் திறந்து உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

ரொம்ப சின்ன வீடு ஹால் பெட்ரூம் கிச்சன் பாத்ரூம் எல்லாம் சேர்ந்தே மூன்றாற்றுச் சொச்சம் சதுர அடி வந்தால் பெரிது.

நாற்காலி பிரித்துப் போட்டான் சரவணன்.

"யாருப்பா கடையில்? சைக்கிள் வேணும்?" என்று குரல் வந்தது.

"கொஞ்சம் லேட்டாகும். அவசரம்னா வேற கடைக்குப் போங்க" பதிலுக்குக் குரல் கொடுத்த சரவணன் சமையலறைக்கு ஓடிச் சென்று டம்ளரில் தண்ணீர் எடுத்து வந்து நீட்டினான்.

பரணிக்கு இத்தனை பெரிய கொடுமை நிகழ்ந்திருக்கிறதா? வேலைக்குப் போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்! படிக்க வேண்டிய பையன் பஞ்ச்சர் ஓட்டிக் கொண்டு!

எங்கோ வாழ்ந்தாலும் உள் மனசில் காயங்களோடு வாழ்ந்தாலும் பிரச்சனை இல்லாமல் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள் என்று நினைத்தேன். இப்படியா சரிவா! யாரவன் விதியின் அதிபதி? என்ன நியாயம் இது?

"அம்மாவைக் கூட்டிட்டு வந்துடறேன்" என்றுவிட்டு சரவணன் ஓடி விட்டான்

அந்த சிறிய ஹாலின் சுவர் ஒன்றில் ப்ரேம் போட்டு மாட்டப் பட்டிருந்த வாசகங்கள் என்னைக் கவர்ந்தன.

எதுவுமே நிலைப்பதில்லை, அன்பைத்தவிர  
எதுவுமே ஜெயிப்பதில்லை, அன்பைத் தவிர  
எதுவுமே அதிகரிப்பதில்லை, அன்பைத் தவிர  
எதுவுமே நம் வசமில்லை, அன்பைத்தவிர

-பிரம்மகுமாரிகள் அமைப்பு

அருகில் மற்றொரு வாசகம்.

குளியல் என்பது உடலுக்கு  
தியானம் என்பது மனதிற்கு  
வார்த்தைகள் நம் வாழ்க்கைக்கு  
மௌனம் நம் மனதிற்கு  
வெளிச்சம் என்பது பார்வைக்கு  
இருட்டு என்பது விழிப்புக்கு  
உணர்வுகள் நம் உடலுக்கு  
உணமைகள் நம் மனதிற்கு

- பிரம்மகுமாரிகள் அமைப்பு

அதென்ன பிரம்மகுமாரிகள் அமைப்பு? புரியவில்லை

"அம்மா, இவர்தான்" சரவணனின் குரலுக்குத் திரும்பினேன்  
இவள்தானா? பரணியா? நிஜமாகவா? அய்யோ?

தோள்பட்டையில் எலும்புகள் எட்டிப் பார்த்தன. கன்னங்கள் ஓட்டிப் போய் முடி உதிர்ந்து கண்ணாடி அணிந்து வெள்ளைப் புடவை வெள்ளை ஜாக்கெட்டில்....இல்லை, சத்தியமாக இவள் இல்லை, நீங்கள் தேடி வந்த பரணி நான் இல்லை என்று இதோ இவள் இப்போது சொல்லப் போகிறாள்.

"வாங்க" என்றாள். சரவணன் கடைக்கு ஓடி விட்டான்.

எனக்குள் வார்த்தைகள் யாவும் செத்துப் போயிருந்தன. தொண்டை வரை எழும்பி எழும்பி அடங்கிக் கொண்டிருந்தது துக்கம்.

"தனபால் எப்போ?"

நிலம் பார்த்து பேசினாள். "தை வந்தா மூணு வருஷம் ஆகுது"

"என்னாச்சு"

"லிவர் ஃபெய்லியர். எத்தனை சொல்லியும் குடியை நிறுத்தலை. பையன் தலையில் அடிச்சு நூறு தடவை சத்தியம் செஞ்சி நூறு தடவையும் மீறினார்"

"நேத்து பாப்பாநாடு போயிருந்தேன். அப்பதான் நீங்க எல்லாம் இங்க வந்துட்டது தெரிஞ்சது. அப்பகூட இந்த விஷயம் தெரியலை.



இங்க வந்துதான்... இப்போ சரவணன் சொல்லித்தான்...ஐ ம் வெரி ஸாரி. இது ரொம்ப கொடுமை."

புன்னகைத்தாள். "இல்லைங்க. இது வரம்"

"எது?"

"வாழ்க்கையில் திருப்பங்கள் சந்திக்கிறது. இது கடவுளோட விளையாட்டு. விளையாட எத்தனை கோடி ஜனங்கள்ல சிலரைத் தான் தேர்ந்தெடுக்கறார். அவர் செலக்ஷன்ல நானும் இருக்கிறது பெருமையான விஷயமில்லையா? கடவுளுக்கு விளையாட்டுப் பொருளா இருக்க எத்தனை பேருக்கு பாக்கியம் கிடைக்கும்?"

அவளின் விரக்தி புரிந்தது

"கொடுமை! பெரிய கொடுமை! படிக்கிற பையனை இப்படி சைக்கிள் கம்பெனி வைக்கிற நிலைமைக்கு..."

"என்ன பண்ணது? வக்கீல் ஆபீஸ்ல டைப் அடிக்கிறேன். நானாறு தர்றார். பத்தலை. வீட்டு வாடகையே நூத்தம்பது போயிடுது. சரவணனை நான் படிப்பை நிறுத்தச் சொல்லலை அவனாத்தான் நிறுத்திட்டான். இந்த வயசில என்ன பொறுப்பாப் பேசறான் தெரியுமா?" என்றவள் "வீட்ல எல்லாரும் நல்லாருக்காங்களா?" என்றாள்

"ம்" என்றேன்

"பெரியவ நிர்மலா, சின்னவ திவ்யாவா?"

"இல்லை, மாத்திச் சொல்லிட்டே. இதே மெட்ராஸ்லதான் இருக்கோம். பரணி. ஒரு தடவை வந்து பார்த்திருக்கலாமில்லையா? ஓரளவு வசதியாத்தான் இருக்கேன். ஊர்ல வீட்டை வித்துட்டு மார்பிள் ஃப்ளோரிங் போட்டு வீடு கட்டிட்டு இருக்கேன். எந்தத் தகவலுமே தெரியாமப் போயிடுச்சு. இப்பக்கூட நானாத் தான் தேடி வந்திருக்கேன். என்கிட்ட உதவி எதுவும் கேக்கக்கூடாதுன்னு அப்படி என்ன வைராக்கியம் பரணி?"

அமைதியாக நின்றிருந்தாள். "எதாச்சும் சாப்பிடறிங்களா? இருங்க என்ன இருக்குன்னு பார்க் கறேன்"

"இல்லைம்மா. அதெல்லாம் எதுவும் வேணாம். உக்காரேன்"

எதிரில் தரையில் அமர்ந்து கொண்டாள். ஒருமுறை நிமிர்ந்து என்னைப் பார்த்தாள். அந்தப் பார்வையில் கலக்கம் எதுவுமில்லை. ஒரு ஒளியும் தெளிவும் இருந்தன

"நீ டிக்கிரி படிச்சிருக்கே. ஆயிரம் ரூபா சம்பளத்தில் ஒரு நல்ல வேலை வாங்கித் தர முடியும் பரணி. உன் சர்ட்டிபிகேட் காபி

இருந்தா கொடு. முடிஞ்சா நான் வேலை பார்க்கற கம்பெனிலேயே..."

"வேணாங்க" என்றாள் அவரசரமாக.

"சரி, வேற எதாச்சும் கம்பெனில"

"இல்லை. எனக்கு வேலையே வேணாம். இந்த வேலையையே விட்டுடலாம்னு இருக்கேன்"

"ஏன்?"

"பிரம்மகுமாரிகள் அமைப்புல இருக்கேன். சாதாரண பார்வையாள ராப் போனேன். அவங்க நடவடிக்கைகள் எனக்கு ரொம்ப பிடிச்சப் போச்சு. யோகா, தியானம், எல்லாம் சொல்லித் தர்றாங்க. எனக்கு டிரெயினிங் கொடுத்தாங்க. இதோட தலைமை மவுண்ட் அபுல இருக்கு. ஒரு தடவைப் போய்ட்டு வந்தேன். இப்போ தியானம் கத்துக் கொடுத்து ஸ்பீச்சஸ் கொடுக்கற டீச்சர்கள்ல நானும் ஒருத்தி. இந்த வெள்ளைப் புடவை எங்க யூனிஃபார்ம். இதில சர்வீஸ் பண்ணது மட்டும்தான் இப்ப மனசுக்கு ரொம்ப ஆறுதலா இருக்கிற விஷயம். லௌகீக வாழ்க்கையில் ஆர்வம் போயிடுச்சு. சொந்த வீடு, கார் அது இதுன்னு எந்த கனவும் கிடையாது. நிம்மதியான மனசுதான் ஒரே தேவை. முடிஞ்சவரைக்கும் மத்தவங்களுக்கு சர்வீஸ் பண்ணறதில் அது கிடைக்குது. என்னை முழுக்க முழுக்க இந்த அமைப்புல இன்னும் தீவிரமா ஈடுபடுத்திக்கணும்னு ஆசைப்படறேன். ஆனா சரவணன் ஒருத்தன் இருக்கானே அவன் இன்னும் கொஞ்சம் வளரணும். தன் காலல் நிக்கணும். அதுவரைக்கும் நான் காத்திருக்கணும்"

எனக்குள் கரகரவென்று ஏதோ சுரந்தது

மாலுமி கடலில் விழுந்து விட்டால் அலைகள் இஷ்டப்படியெல்லாம் இழுத்துப் போகத்தான்செய்யும். உயிர் வாழ ஒரு மிதவைக் கட்டை கிடைத்தால் போதும். அதன் திசையை நாம் தீர்மானிக்க வேண்டியதில்லை.

எனக்குக் கிடைத்து கட்டை லௌகீகம். அவளுக்குக் கிடைத்திருக்கிற கட்டை ஆன்மீகம்.

துறவு மனப்பான்மையுடன் பேச வேண்டிய வயதா இது? சில பழங்கள் இயல்பாகப் பெருத்துப் பழுப்பதில்லை. வெம்பல் கனிகளும் உண்டு. அப்படித் தான சில வெம்பல் வாழ்க்கைகள் முப்பத்தி மூன்று வயதிலேயே மூதாட்டியின் அனுபவங்களும் முதிர்ச்சியும் சோதனைகளை வரமென்று சொல்ல ஒன்று அசாத்திய பக்குவம் வேண்டும். இல்லை, அசாத்திய விரக்தி வேண்டும்.

இவள் கண்களில் உள்ள ஒளி பக்குவத்தைத்தான் காட்டுகிறது



விரக்தியின் இழைக்கூட தெரியவில்லை. சரி அடுத்து என்ன? என்கிற தெரியமும் தெளிவும் தான் தெரிகின்றன.

எந்த மலரும் பூக்கும் போது நான் பிணத்திற்கு மாலையாவேன் என்று சபதமெடுப்பதில்லை. நான் அர்ச்சனை மாலையாவேன் என்று கனவு காண்பதுமில்லை. கொய்யும் மனிதர்கள் தான் தீர்மானிக் கிறார்கள்

வாழ்க்கையில் சூழ்நிலைகள் தீர்மானிக்கின்றன. எனில் கனவுகள் ஏன்? லட்சியம் ஏன்? ஒரு கனவு டாக்டர் கம்பெனி உதவ மேனேஜ் ராகி விட்டார். ஒரு கனவு டாக்டர் சைக்கிள் கம்பெனி வைத்திருக்கிறார்

பரணி என்னைத் தேடிவந்து பார்க்காததற்கு இப்போது என்னிடம் பதில் இருந்தது. என் மனதில் போல அவள் மனதில் அலைகள் இல்லை. முன்னர் இருந்திருக்கலாம். தியானம் சமனப்படுத்தியிருக்க வேண்டும். அமைந்ததை முழுமகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக் கொள்ளும் பக்குவம் கொடுத்த முதிர்ச்சிதான் காரணமாயிருக்க வேண்டும்.

"என்னால் உன்னை மறக்கவே முடியலை பரணி. அப்பப்போ நினைவுகள் வந்து ரொம்ப அவஸ்தைப்படறேன். இந்த வாழ்க்கையில் எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. பகை இல்லை. கடன் இல்லை. நோய் நொடி இல்லை. கோர்ட் வழக்கு இல்லை. ஆணா முழு நிறைவு இல்லை. தாமரை இலை மேலதான் தண்ணி உருளுது. ஆணா ஒரு ஒட்டுதல் இல்லை மாதிரி உணர்றேன். நடு ராத்திரி தூக்கம் கலைஞ்சிடுது. நடந்த எதையும் மாத்த முடியாதுன்னு புத்திக்குத் தெரியுது. மனசுக்குப் புரியறதில்லை. அது ஒரு விவஸ்தை இல்லாத அடம் பிடிக்கிற குழந்தை. ஒரு தவிப்பு இருந்துகிட்டே இருக்கு"

என்றெல்லாம் என் மனதில் இருப்பதைக் கொட்டத் துடித்திருந் தேன் நான் புறப்பட்டு வந்த போது எல்லாம். இப்போது வடிகட்டியில் தேங்கி நின்றன.

"இந்தா, இது என் ஆபீஸ் அட்ரஸ். பின்னாடி வீட்டு அட்ரஸும் எழுதியிருக்கேன். ரெண்டு இடத்திலயும் போன் இருக்கு. எதாச்சும் அவசரமா உதவி தேவைப்பட்டா... நீ என்ன காண்டாக்ட் பண்ண மாட்டேன்னு தெரியும். இருந்தாலும் வெச்சுக்கோ. ப்ளீஸ்.."

வாங்கிக் கொண்டாள்.

"நிம்மதியா இருக்கிற உங்க வாழ்க்கையில் எந்தப் பிரச்சினையும் வந்துடக் கூடாதுன்னுதான் நான் உங்களை எந்த வகையிலும்

தொடர்பு கொள்ளாம இருந்துட்டேன்" என்றாள் தரை பார்த்து.

என்றால்? என்னை மறக்கவில்லை! என் நினைவுகள் கரைந்து போய்விடவில்லை. அவற்றை அழித்துப் போட்டு விடவில்லை. தொடர்பு கொள்ளக் கூடாது என்பது அவளே போட்டுக் கொண்டிருந்த ஒரு வேலி மட்டுமே. வேலிக்குள் ததும்பும் நினைவுகள் நிச்சயம் இருந்திருக்கின்றன.

எனக்குள் ஓர் உற்சாகம். உடனே, ச்சே! என்ன இது? என்று ஒரு சுயகோபம். இன்னொருவனுக்கு மனைவியான பின்னும் அவள் மனதில் என்றென்றும் என் நினைவுகள் இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது அநாகரிகமில்லையா? அநாகரிகம் தான். ஆனால் நிஜம். நிஜத்திற்கு சில நியதிகள் கிடையாது. விளிம்புகள் கிடையாது. உள் உள் மனதில் இந்த விநாடி ஒரு சந்தோஷம் பொங்குவதை நான் வெளிக்காட்டிக்கொள்ளாமல் வேண்டுமானால் இருக்கலாம். ஆனால் பொங்குவது நிஜம். அது செயலாக, வார்த்தையாக வெளியே வரும் போது தான் சமூகம் அநாகரிகம் என்று பெயர் சூட்டுகிறது. உள்ளேயே இருந்தால் அந்தப் பெயர் எப்படிப் பொருந்தும்? வெட்டி எடுக்கப் பட்ட தங்கத்திற்குத்தான் மதிப்பு! பாட்டிலுக்குள் அடைந்துகிடக்கும் வரை விஷம் என்ன செய்துவிடும்?

"நான் புறப்படறேன்"

"சரி"

கொண்டு சென்றிருந்த பிஸ்கெட் பாக்கெட்டுகளுடன் வெளியே சைக்கிள் கடைக்கு வந்து சைக்கிள் துடைத்துக் கொண்டிருந்த சரவணன் தலையைத் தொட்டு "இந்தாப்பா"

"ரொம்ப தேங்ஸ் சார்" என்றான் சரவணன்.



6

குழந்தைகள் தூங்கி விட்டார்கள். நான் படித்துக் கொண்டிருக்கும் போர்வையில் காத்திருந்தேன். மாதவி சமையலறையில் மேடை துடைத்துக் கொண்டிருந்தாள். கண்ணாடி வளையல்கள் அவள் இயக்கத்தை வழி மொழிந்தன.

புத்தகத்தைக் கவிழ்த்து விட்டுப்போய் "நான் ஏதாச்சும் உதவி பண்ணுட்டுமா மாதவி?" என்றேன்.



"என்ன இது அதிசயமா? மழைவரப் போகுது"

"நாளைக்கு காண்கீட் போடறாங்க. மாதவி. இப்ப மழை வரக் கூடாது. நாளைக்கு நைட் வந்தா பரவால்லை. என்ஜினியர் முகப்பு கிராண்ட்ல வீட்டுக்குப் பேர் செதுக்கி வெச்சிடலாம்னு சொன்னார். நாளைக்குச் சொல்றேன்னேன். என்ன பேரு வைக்கலாம்?"

"குழந்தைங்க பேர் வைங்க"

"இல்லை மாதவிபவனம்! நல்லா இருக்கா?"

"என் பேரா? நிஜமாவா?"

"அதான் நியாயமும் கூட சொந்தமா ஒரு வீடு கட்டக்கணும்னு என்னை விட உனக்குத் தான் ஆர்வம் அதிகம். நீ சாட்டை, நான் பம்பரம். உன் பேரையே வெச்சிடலாம்"

"சரிங்க ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு"

"இன்னிக்கு சாயங்காலம் நம்ம வீட்டுக்கு தெரிஞ்சவங்களோட பையன்னு அழைச்சுட்டு வந்தேனே சரவணன். அவனைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறே மாதவி?"

"துறுதுறுன்னு இருக்கான். ரொம்ப பவ்யம், மரியாதை, நம்ம குழந்தைங்களோட உடனே ஃபிரெண்டாகிட்டான் பாவம், படிப்பை நிறுத்திட்டு வாடகை சைக்கிள் கம்பெனி வெச்சிருக்கானாம்"

"நமக்கு ஒரு ஆம்பளை குழந்தை இல்லைன்னு அடிக்கடி நீ சொல்வியே. அவனைப் பார்க்கறப்ப எனக்கும் அப்படி ஒரு ஏக்கம் வந்துச்சு மாதவி"

"நம்ம கைல என்ன இருக்கு? இப்ப விடுங்க. ஆனா இன்னும் பத்து, பனிரெண்டு வருஷத்துக்கப்புறம் நம்ம பொண்ணுங்க ரெண்டும் கல்யாணமாகிப் போனதும் உங்களுக்கு நானும், எனக்கு நீங்களுமாதான் இருப்போம். வீடே வெரிச்சன்னு இருக்கும்."

"வேலையை முடிச்சுட்டு வா."

நான் சிட் அவுட் மூங்கில் நாற்காலிக்கு வந்து சிகரெட் பற்ற வைத்துக் கொண்டேன். சில நிமிடங்களில் வாழைப் பழங்களோடு வந்து எதிரே அமர்ந்தாள். உரித்துக் கொடுத்தாள்.

"எனக்கு ஒரு யோசனை தோணுது மாதவி"

"என்னங்க"

"அந்தப் பையனுக்கு அப்பா இல்லை. அம்மா மட்டும் தான். அவங்களும் பிரம்மகுமாரி அமைப்புல சேவை, அது இதுன்னு இருக்

காங்க. சரவணனை நாம் ஏன் தத்து எடுத்து வளர்க்கக் கூடாது? நம்ம கிட்ட வசதி இல்லையா? அவனைப் படிக்க வைக்கலாமே, நமக்கும் ஒரு ஆண் குழந்தையாவான்"

"நிஜமத்தான் சொல்றிங்களா?"

"ரொம்ப நிஜம்"

"ரெண்டு மூணு வருஷம் முன்னாடி ஏதாச்சும் அனாதை இல்லத் திலர்ந்து ஒரு பையன் தத்து எடுத்துக்கலாம்னு நான் யோசனை சொன்னப்போ உங்களுக்கு அதில இஷ்டமில்லை. இப்ப நீங்களை அப்படிச் சொல்றிங்களேன்னுதான் ஆச்சரியமாக் கேக்கறேன்"

"இவன் தெரிஞ்ச பையன், பழகினதும் பிடிச்சு போச்சு"

"எனக்கு சம்மதங்க. ஒரேப் பையன்னு சொல்றிங்க. பையனோட அம்மா சம்மதிப்பாங்களா? அந்த அம்மாவோட அப்பாக்கிட்ட நீங்க ஸ்கூல் பையனா இருந்தப்போ டியூஷன் படிச்சிருக்கிங்க அவ்வளவு தானே? நீங்க பையனை நல்லா வெச்சுப்பிங்கன்னு அவங்களுக்கு நம்பிக்கை வருமா? முதல்ல தத்து கொடுக்க இஷ்டப்படுவாங்களா?"

"என்னை நம்புவாங்க. மாதவி. சீக்கிரம் அவங்ககிட்ட பேசிடறேன்" என்றேன். புதிய உற்சாகத்துடன்.

"எதுக்கு இந்த திடீர் யோசனை?" என்றாள் பரணி

"ஒரு மாசமா யோசிச்சி எடுத்த முடிவுதான் பரணி சரவணனோட எதிர்காலம் நல்லா இருக்கணும் படிக்க வேண்டிய வயசு. இப்பவே அவன் தலையில் குடும்ப சுமை வைக்கக் கூடாது. தப்பு. தாங்க மாட்டான். டாக்டருக்குப் படிக்கணும்னு ஆசைப்பட்டவன். நான் படிக்க வைக்கிறேன் பரணி, என்னால முடியலை. அவனை டாக்டருக்குப் படிக்கவைக்கிறேன். நான் சம்பார்க்கிறதுக்கு ஒரு அர்த்தம் இருக்கட்டும். வீடு கட்டி கார்வாங்கி, இப்படியே காலத்தை ஒட்டற யந்திர வாழ்க்கையில் ஒரு லட்சியம் தேவைப்படுது. அந்த லட்சியமா சரவணனை வெச்சுக்கறேன்" என்றேன்

"அது மட்டும்தான் காரணமா?" என்றாள்

"எங்களுக்கு ஆண் குழந்தை இல்லைன்னு மாதவிக்கு எப்பவும் ஒரு குறை உண்டு. இந்த ஏற்பாட்டால அந்தக் குறையும் தீரும் இன்னொரு காரணம் கூட யோசிச்சேன்"

"என்ன?"

"பணமா, பொருளா, எந்த உதவியும் நீ எங்கிட்டேர்ந்து எதிர் பார்க்கவே இல்லை. ஆனா நான் கடமைப் பட்டவன்னு என்



மனசுக்குள்ளே ஒரு உரிமையான உணர்வு எப்பவும் இருக்கு. இப்போ உன் மனசு சேவை செய்யறதுல தீவிரமா இருக்கு. அந்த உணர்வுக்கு மதிப்பு கொடுக்க விரும்பறேன். உன்னை தீவிரமா ஈடுபடுத்திக்க சரவணன் ஒரு இடைஞ்சலா உணர்ந்தே அவனோட முழுப்பொறுப்பு களையும் நான் எடுத்துக்கறதாலே, உனக்கு இனிமே அவனைப் பத்தின கவலை இருக்காது. நீ இஷ்டப்பட்டபடி தீவிரமா அந்த அமைப்புல செயல்படலாம். இதெல்லாம் யோசிச்சத்தான் முடிவுக்கு வந்தேன்."

அவள் மௌனமாக இருந்தாள்.

"நீ யோசனை பண்ணி மெதுவா சொல்லு. இது சின்ன விஷயம் இல்லை"

"பூ வேணுமா, முள் வேணுமான்னு கேட்டா அதில யோசனை பண்ணுதுக்கு என்ன இருக்கும்? சரவணனுக்கு பிரமாதமான எதிர்காலம் அமையறப்போ அதைத் தடுக்கறதுக்கு நான் பைத்தியம் இல்லைங்க. உங்க வீட்டுக்கு வந்து ஒரு வாரம் பேசிட்டிருந்தான். உங்க வைஃபையும், குழந்தைகளையும் அவனுக்கு ரொம்பப் பிடிச்சு போச்சு. அவனை நீங்க தாராளமா தத்தெடுத்துக்கங்க"

தெளிவாகப் பேசிய அவள் கண்களில் முதல் முறையாக கண்ணீரைப் பார்த்தேன். அவசரமாகத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

எதற்காக அழுதிருப்பாள்? எதை நினைத்து? உள்ளே என்ன ஓடியிருக்கும்? மகனைப் பிரிவதற்காகவா?

"சரவணா"

அழைப்புக்கு ஓடியே வந்தான்.

"என்னம்மா?" மூச்சிரைத்தான்.

"இவர் என்ன சொல்றான்னு கேளு"

"என்ன அங்கிள்"

"என்னை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கா சரவணா?"

"ஓ"

"என் வீட்டுக்கு வந்தியே, ஆண்ட்டியை பிடிச்சிருக்கா?"

"ரொம்ப"

"திவ்யா, நிர்மலாவை?"

"நிறையவே"

"சரி உனக்கு படிக்கணும்னு ஆசை இருக்கா இல்லையா?"

"அதான் நிறுத்திட்டு கடை வெச்சிட்டேன்"

"கடையை நிறுத்திட்டு படிக்கச் சொன்னா?"

"வீட்டுக்கு வருமானம்?"

"அதெல்லாம் அம்மா பார்த்துப்பாங்க. உனக்கு ஆசை இருக்கா இல்லையா?"

"ஆசையாத்தான் இருக்கு"

"என்ன படிக்கணும்னு ஆசை?"

"டாக்டருக்குப் படிக்கணும்னு நினைச்சேன் முந்தி"

"மறுபடி நினைச்சுக்கோ சரவணா, நான் உன்னை படிக்க வைக்கிறேன். நீ என்ன ஆசைப்படறியோ படி. எங்க வீட்டிலேயே தங்கிக்கலாம். என்னை அப்பான்னு கூப்பிடலாம். ஆண்ட்டியை அம்மான்னு கூப்பிடலாம். திவ்யா, நிர்மலா ரெண்டு பேரும் உன் தங்கைகள். என்ன பிடிச்சுருக்கா?"

"எங்கம்மா?"

"உங்கம்மாவை நீ அடிக்கடி வந்து பார்த்துக்கலாம். அவங்களும் வந்து பார்த்துப்பாங்க."

"அப்படின்னா சரி," என்று உற்சாகமாக சொன்னவன் உடனே தன் அம்மா பக்கம் திரும்பி, "ஏம்மா, நிஜமாவா? நீ சரின்னு சொல்லிட்டியா?" என்றான்.

அவனைக் கண் கலங்க அணைத்து முத்தமிட்டாள் பரணி.

கட்டிலில் மூன்று குழந்தைகளும் உறங்கி கொண்டிருந்தன. மெல்லிய நீல இரவு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

உன்னித்துப் பார்த்த போது மணி ஒன்றேகால் என்றுத் தெரிந்தது. கட்டிலில் இடம் பற்றாததால் தரையில் பாய் விரித்துப் படுத்திருந்தாள் மாதவி..

சரவணன் மேல் கை போட்டு அணைத்தபடி உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள் நிர்மலா. சரவணின் இமைகள் முழுவதும் மூடாமல் கொஞ்சம் வெள்ளை தெரிந்தது.

தூக்கம் கலைந்து போய் முழுவிழிப்பு வந்து விட்டது.

எழுந்து லுங்கியை சரியாகக் கட்டிக் கொண்டு பூனைப்பாதம் வைத்து வெளியே வந்தேன். தண்ணீர் குடித்து விட்டு சிட் அவுட் கதவுகளைத் திறந்து மூங்கில் சேரில் அமர்ந்து கொண்டு சிக ரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டேன்.



மனம் தெளிந்த நீரைப் போல இருந்தது. மேகங்களில்லாத வானத்தைப் போல ரொம்பவும் தெளிவாக நிறைவாக.

முன்பெல்லாம் இந்த நடுராத்திரி விழிப்புகளில் ஓர் பதட்டம், தவிப்பு எல்லாம் இருக்கும். இப்போது அவை இல்லை.

சரவணனின் எதிர்காலமும் படிப்பும் மட்டும் தான் இந்த ஏற்பாட்டுக்குக் காரணமா என்று கேட்ட பரணியின் கேள்விக்கு சொல்லப் படாத இன்னொரு காரணமும் வடிகட்டியில் சிக்கியிருந்தது.

என்னதான் சூழ்நிலையால் நாங்கள் பிரிந்திருந்தாலும் நான் பரணிக்கு துரோகம் இழைத்து விட்டதாய் ஒரு குற்ற உணர்ச்சி முள் எனக்குள் என்றும் குத்திக் கொண்டே இருந்தது. அதற்கு ஏதாவது ஒரு விதத்தில் பரிகாரம் தேடும் விதமாகவும் சரவணனை தத்தெடுக்க நினைத்திருக்கலாம்.

என் வாழ்க்கையில் பரணி என்றும் துணையாக வரவேண்டும் என்று விரும்பினேன். அது நடக்காமல் போனது. சரவணனிடம் பரணியின் அம்சம் இருக்கிறதே, ஏதோ ஒரு வகையில் என்றென்றும் பரணி என் வாழ்வில் துணையாக வருகிறாள் என்பதும் உள் மனது சொன்ன காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால்.....மனம் லேசாக இருக்கிறது. வாழ்க்கை அர்த்தத்தோடு இருக்கிறது. பயணத்தில் ஒரு நோக்கம் தெரிகிறது. அயர்ச்சி காணாமல் போன மாதிரி இருக்கிறது.

ரிங் மாஸ்டருக்கு சாட்டை சொடுக்குவதில் ஒரு ஈடுபாடும் ஈர்ப்பும் சேர்ந்து விட்டது. இனி எத்தனை சிங்கங்களையும் சமாளிப்பார். தொடர்ந்து கைத்தட்டல்கள் வாங்குவார்

சிகரெட்டை வாயிலிருந்து எடுத்துவிட்டு மெதுவாக விசிலடிக்கத் துவங்கினேன். ஏதோ பாட்டு, ஏதோ ராகம்! அது முக்கியமில்லை. இப்போது விசிலடிக்கத் தோன்றுகிறது. அவ்வளவுதான்!

